

40 Hikâye

Cüneyd Suavi

Cüneyd SUAVİ

40 Hikâye

EDİRNE İL HALK KÜTÜPHANESİ	
Kut. Kütüph. Bölümü	
DEMİRBAŞ NO.	120265
TASNİF NO.	819.42

Nisan 2013

EDİRNE

T.C. Edirne Valiliği tarafından ücretsiz olarak
dağıtılmak için hazırlanmıştır.

Yazar

Cüneyd SUAVİ

Editör

Fahri TUNA

Edirne Valisi Danışmanı

Baskı Öncesi Teknik Hazırlık ve Kapak Tasarım

NG Ajans Yayıncılık, Reklam ve Danışmanlık
Adres : Çavuşbey Mah. Mumcular Sok. Polat İşhanı

Kat:1 - Edirne

Tel: 0(284) 214 69 19

e-posta: ng.ajans@gmail.com

ISBN – 978-605-63947-0-6

Basıldığı Yer

Akademi Matbaa Basın Yayın Organizasyon Matbaa
Turizm Temizlik Hizmetleri LTD. ŞTİ

Tüm Telif Hakları T.C. Edirne Valiliği'ne aittir.

CÜNEYD SUAVİ

1948 Yılında Adapazarı'nda doğdu. İlk ve orta öğrenimini bu şehirde tamamladı. Daha sonra, günümüzde Mimar Sinan Üniversitesi olarak bilinen İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ni yüksek mimar unvanıyla bitirip Sakarya Üniversitesi'nde asistanlığa başladı. İleriki yıllarda profesörlüğe kadar yükselen Cüneyd Suavi, evli ve üç çocuk babasıdır.

Zafer Dergisi'nde 1982 yılından beri yazıları yayınlanan Cüneyd Suavi'nin en tanınmış eseri, 'Hayatın İçinden' adlı hikâye kitabıdır. Üç ciltten oluşan ve ilk iki cildi otuz yılda tamamlanan bu eser Korece, Almanca, Arapça ve Felemenkçeye çevrilmiş; öykülerden bazıları da İngilizce, Rusça, Tatarca, Arnavutça, Özbekçe ve Makedoncaya tercüme edilerek birçok ülkeye ulaşmıştır.

Cüneyd Suavi'nin 'Kırk Gram Tebessüm' adlı mizah kitabı, 'edepli mizah'ın ülkemizdeki en güzel örneği olarak kabul edilmektedir. Özellikle gençler tarafından çok sevilen bu eser, mizah ve tefekkürün nasıl bağdaştığını da göstermektedir.

Cüneyd Suavi'nin 'Peygamberimizin Mucizeleri', 'Peygamberler Tarihi', 'Allah'ı Bildiren Bilmeceler', 'Kısa Metrajlı Filmler İçin Senaryolar' ve iki yazarla birlikte kaleme aldığı 'Hazır Cevaplar' adlı eserleri dışında; çocuklar için yazdığı 'Çiçek Bahçesi' adlı bir hikâye kitabı daha bulunmaktadır.

'Ali'nin Seccadesi', onun ilk çocuk romanı sayılabilir.

Cüneyd Suavi'nin Allah Resulünün hayatını, çilesini ve mücadelesini anılatan 'İki Cihan Güneşi, Peygamberimiz' adlı eseri, bütün okuyucular tarafından dualarla takdir edilmektedir.

Yazar, çocukluğundan itibaren yaşadığı birbirinden güzel hatıraları 'Kesilen Gitar' adlı bir kitapta toplamış ve bu otobiyografi, son elli yıla ışık tutan özelliğiyle Kültür Bakanlığı tarafından desteklenmiştir.

Yazarın son eseri, özellikle genç hanımlar için yazdığı 'İmdat! Âşık Oldum!' adlı kitaptır.

Cüneyd Suavi, şu anda İstanbul Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi'nde öğretim üyesidir.

İçindekiler

Balon	11
Dolmuş	14
Çocuk	18
Yarış	20
Sevgi	22
Cimri.....	24
Bahşiş.....	27
Kısmet	29
Yıldız Postası	32
Kırıntı	37
Çakmak	39
Küçük Kuş	43
Uçak	47
Doktor	50
Tedavi	52
Posta	55
Halı	58
Kaban	60
Hasret	63
Ziyafet	65
Tarif	67

Dilekçe	70
Balık.....	74
Çalınan Rüyalar	78
Uçan Ayakkabılar.....	81
Ümit Taşı	84
Sahil	87
Fetih	90
Hayal Yıldızı	94
Karlı Dağın Taneleri	98
Fakir	101
Bir Şey.....	103
İpucu	105
Dua	108
Pembe Gözlük	112
Borç	115
Boşluk.....	117
Babacı	120
Uu ! Uu !	122
İndirim	126

Kırk Hikâye ile Hayatı Daha Bir Seveceksiniz

Geleneksek Türk hikâyesi, asırlardır özgün ve güzel örnekleriyle de hatırlanacağı üzere, hikemidir; yani hikmete dayalı bir anlatı türüdür.

Bunun en güzel örneklerini geçen yüz yılın başlarında Ömer Seyfettin sergilemiştir; kısa, öz, sonunda 'kassadan hisse çıkartmaya' dayalı bu hikâyelerden 'Kaşığı', 'Falaka', 'Forsa', 'Pembe İncili Kaftan' ve 'Başını Vermeyen Şehit'i' hangimiz hatırlamayız...

Cüneyd Suavi, çeyrek asrı aşkın süredir Geleneksel Türk hikâyeciliğinin 'özgün ve güzel örnekleri'ni okurlarıyla buluşturan başarılı bir yazarımız. Ortalama iki kitap sayfasını geçmeyen ve yaşadığımız günlük hayattan seçtikleri için 'sıcak' ve 'bizden' hikmetli olayları, 'Hayatın İçinden' başlığıyla yayımlarken, baskı adedi yüze ulaşan bu kitabıyla yüz binlerce okura hayatın ve hikmetin güzelliklerini anlatmaktadır.

Cüneyd Suavi'yi okudukça dünyayı daha bir 'taniyacak', hayatı daha bir 'sevecek'siniz, gönlünüz daha bir 'genişleyecek'. Bir Ağustos sıcaklığında Yunus Emre ilahileri eşliğinde içinizi serinleten kızcık şerbeti tadında olduklarını telezüz eyleyecek; Türkçenin sadeliği ve yalnlığı karşısında hayret ve takdirle, daha bir severek okuyacaksınız!

'Yeşil Elbise' Türk edebiyatının - belki de - en çok okunan ve hatırlanan/anlatılan hikâyesidir. Bu kitapta yer alan 'Doktor' da, zamanla ikinci en çok okunan hikâye olmaya adaydır.

Asıl adı Şükrü Şumnu olan ve Şumnu'dan Osmanlı-Rus Savaşı'nda Adapazarı'na göçen bir ailenin çocuğu olarak doğan Cüneyd Suavi, aslında bir mimari profesörüdür.

Edirne Valiliği olarak; Balkan Kitaplığı projemizin ikincisinde kendisi de bir Balkan çocuğu olan Cüneyd Suavi'nin yüzlerce hikâyesi arasından kendisinin bizzat seçtiği 'Kırk Hikâye'yi Balkanlarda yaşamakta olan Evlad-ı Fatihanla buluşturmak istedik. Böylece hem bir sıra-yı rahim (hasretini çektiğimiz akraba toprakları ziyaret) ve hem de Türkçenin 'yine, yeni, yeniden' yaygınlaşmasına katkıda bulunmak istedik.

Bu vesile ile geleneksel hikâyenin kelimelerle mimarisini çizen değerli yazarımız Cüneyd Suavi Beyefendiye, değerli dostum Balkan da-nışmanım Fahri Tuna'ya ve kitaba emeği geçen kardeşlerime çok teşekkür ediyor, Balkan Kitaplığının nice eserlerinde buluşmak dileğiyle saygılar sunuyorum.

01 Nisan 2013, Edirne

Hasan DURUER
Edirne Valisi

40 Hikâye

BALON

Küçük çocuk baloncuyu takip ederken çok büyük bir şaşkınlık içindeydi. Onu hayrete düşürüp kendinden geçiren şey, “Bizim eve bile sığmaz” dediği balonların, adamı gökyüzüne kaldırmamasıydı. Baloncu adam durunca o da duruyor, sonra yine peşinden gidiyordu.

Adam bir ara kendisine baktığında, çocuk ürkek adımlarla ona doğru yaklaştı ve titrek bir sesle:

“Baloncu amca!” dedi. “Benim hiç uçan balonum olmadı.”

Adam, çocuğu şöyle bir süzdükten sonra:

“Paran var mı?” diye burun kıvrıdı. “Sen onu söyle.”

“Bayramda vardı” diye atıldı ufaklık. “Önümüzdeki bayramda yine olacak.”

“Öyleyse o zaman gel” dedi adam. “Acelem yok, beklerim.”

Küçük çocuk sessizce geri döndü. Saklamaya çalışsa da gözleri dolmuş, yürümeye mecali kalmamıştı. Biraz sonra balonlara tekrar bakınca, hayretinden neredeyse bir çığlık atacaktı. Balonların tamamı, her nasılsa adamın elinden kurtulmuş, bir akasya ağacının üst dallarına takılıp kalmıştı.

Çocuk, olup bitenleri hayretle seyrederken, baloncu ona dönüp:

“Küçük!” diye seslendi. “Balonları ağaçtan kurtarırsan, onlardan birini sana veririm!”

Yapılan teklif, yavrucağın aklını başından almıştı. Kalbi sanki yerinden çıkacak gibiydi. Aceleyle ağacın altına yöneldi ve ayakta kalmasını bir kenara fırlatarak tırmanmaya başladı. Bu arada akasya dikenleri birçok yerine batıp kanatsa da, küçük çocuk duyduğu sevinç yüzünden onların acısını duymuyordu.

Küçük çocuk biraz sonra balonlara ulaştı. Yeşiliyle mavisiyle kırmızısıyla, şimdi hepsi elinin altındaydı. Onları tek tek okşamak isterdi ama, adam homurdanmaya başlamıştı.

Balonların bağlandığı kalınca ipi, dolandığı yerden çözüp aşağıya sarkıttı. Fakat balonlardan biri gruptan ayrılarak dikenli dallar arasına sıkışmıştı. Eğer onu kurtarmaya kalkışacak olursa, bu dikenler kesinlikle balonu patlatırdı.

Küçük çocuk kararını vermekte gecikmedi ve balona hiç dokunmayıp aşağı indi. Satıcı adam, ortaya çıkan sonuçtan son derece mutluydu. Çocuk da en az onun kadar sevinçliydi. Gururlu adımlarla adama yaklaştı ve balonları gösterip:

“Bunlardan birini bana verecektiniz” dedi. “Hangi balon o?”

Adam, elinin tersiyle burnunu silip:

“Seninki ağaçta kaldı ufaklık” dedi. “Çıkıp alabilirsin.”

Çocuk bu cevaptan sonra ayakta duramadı ve bulunduğu kaldırımın kenarına oturdu. Artık hiçbir baloncunun peşinden koşmayacak, görse bile fazla ilgilenmeyecekti. Ağaçta kalan balon, günün son ışıklarıyla yanıp sönerken, küçük çocuk ona yaşlı gözlerle bakıp:

“Olsun!” dedi sessizce. “Bir ağacın dallarına takılsa bile, balonum var ya artık.”

DOLMUŞ

Onu gördüğüm anda, acele bir işi olduğunu anlamıştım. Sağanak hâlinde yağan yağmura aldırıyor, bükülmüş beline rağmen bir sağa bir sola koşuyordu.

Yanına sokularak:

"Hayrola teyzeciğim!" diye fısıldadım. "Bir derdiniz var galiba?"

Sıcak bir tebessümle:

"Buralara yabancıyım evlâdım" dedi. "Hastaneye gitmek için araba arıyorum."

"Bu havada taksi bulmak mümkün olmuyor" dedim. "Dolmuşlar daha uygun. Ben de zaten o yöne gidiyorum. Aynı dolmuşu binersek, oraya geldiğimizde size haber veririm."

Teşekkür edip yanıma yaklaştı. Ve küçücük bir çocuk gibi elimdeki şemsiyenin altına girdi. Nurlu yüzü yağmur damlacıklarıyla ıslanmış, yanakları üşüyerek pembeleşmişti.

Biraz sakinleşince:

"En küçük torunum kaza geçirdi" dedi. "Çok şükür iyi ama birkaç gün boyunca yatması gerekiyor. Bu yüzden onu ziyaret etmek istedim."

Saatime bakarak:

"Bunun için yarım saatimiz var" dedim. "İnşallah yetiştiriz."

Durakta bir düzine insan vardı. Biz en öndeydik ve ilk dolmuşu binmeyi umuyorduk. Fakat araba gelince, arkamızda bulunan üç-beş delikanlı, bizi bir kenara itip dört bir yandan içeri doluştular.

Onlara yaklaşıarak:

"Biz en öndeydik" dedim. "Sırayı bozmaya hakkınız var mı?"

Şoförün yanına geçen kırmızı kazaklısı:

"Eğer hak istiyorsan, Hakkâri'ye gideceksin arkadaş" dedi. "Hem ordaki haklardan vergi almıyorlarmış."

Dolmuşta bulunanlar, bu espri üzerine kahkahalarla gülmeye başladı. Bindikleri araba, onların gülmeleriyle sarsılıyordu.

Sinirlerim tepeme fırladığı için, sesimi yükselterek:

"Benim için bir problem yok" dedim. "Ama şu yaşlı teyze, hastaneye yetiştirmek için uğraşıyor. Üstelik de yirmi dakika vakti kaldı."

Bu sefer şoför lâfa karışarak:

"Teyzenin arabaya falan ihtiyacı yok be kardeşim" dedi. "Okuyup üfledi mi, oraya uçuverir."

Tekrar kopan kahkahalarla birlikte araba uzaklaştı.

Yaşlı kadına baktım, öylece susuyordu.

On dakika sonra başka bir dolmuş geldi. Arka koltuğa yan yana oturduk.

İhtiyar kadın, yapacağı ziyaretten ümitsiz görünse de, en ufak bir şikâyet etmiyordu. Üstelik de yol çok kalabalıktı. Yavaş akan trafik, biraz sonra tamamen tıkanıp felç oldu.

O durumda bir müddet bekledikten sonra, şoför dışarı çıkıp:

"Bu vakitte yol tıkanmazdı" dedi. "Doğrusu merak ettim."

Arabayı çalışır durumda bırakıp, ilerdeki kavşağa doğru gitti ve oradaki şoförlerle konuşup döndü.

Yerine otururken:

"Kismete bakın ya!" diye söylenmeye başladı. "Bizden önce kalkan dolmuş bir kamyonla çarpışmış."

"İnşallah bir şey olmamıştır" dedim. "Yaralı falan var mı?"

Şoför başını sallayıp:

"Maalesef varmış" dedi. "Arabayı gördüm, hurdaya dönmüş. İçerdeki kişilerin tamamı yaralıymış. Şoför dâhil hepsini, teyzenin gideceği hastaneye kaldırmışlar."

Göz ucuyla yaşlı kadına baktım, bir şeyler okuyordu. Belki de o gençlere dua ediyordu.

Şoför, şaşkınlık içinde:

"Kismet işte, ne yapalım" diye içini çekti. "Bu zamanda hiçbir şeye güvenilmiyor. Dolmuş yerinde dururken, koca bir kamyon gelerek ona bindirmiş. Hem de Hakkâri'den gelen koca bir kamyon."

ÇOCUK

Bir gün yolda giderken, yürümeye çalışan bir çocuk fark ettim. Elindeki değnekleri zorlukla kaldırıyor ve alt tarafı pek tutmayan vücudu ile, bir sağa bir sola sallanıyordu. Yüzüne bakılırsa, on üç-on dört yaşlarından büyük değildi.

Sanki büyülenmiş gibi onu takip ederken, aniden yere düştü.

Hemen yanına koşarak kaldırmaya çalıştım.

Sessizce ağlıyordu.

“İnşallah bir yerin acınamıştır” dedim. “Olur böyle şeyler sakın üzülme.”

“Üzülüyorum” dedi. “Zaten ben pek üzülmem.”

“İyi ama ağlıyorsun” diye atıldım.

“Kolum acıdı” dedi. “Onun için her halde.”

Bakmak için gömleğini sıyırdım. Sağ eli tam bileğinden kesikti. Bu yüzden bir değneği, diğerinden farklı şekilde yapılmıştı.

Ayağa kalktığı anda:

“Bu düşüşüm çok zararsız sayılır” dedi. “Geçen sene düştüğümde elim araba altında kalmıştı.”

Üşümüş yanaklarından bir öpücük alırken:

“Üzülme!” dedim. “Daha kötü şeyler olabilirdi.”

Belki ilk defa yüzüme bakarak:

“Üzülüyorum” diye gülümsedi. “Zaten ben pek üzülmem.”

“Biraz önce aynı şeyi tekrar etmiştin” dedim. “Neden böyle söyledin?”

Titreyen vücudunu, elinden geldiği kadar dikleştirirken:

“Çünkü ben Allah’a inanıyorum” dedi. “O’na inanan kişiler, hiç ölümsüz bir vücuda sahip olmayacak mı? Üstelik de kusursuz bir vücuda.”

Bu sefer sustum. Ve her nedense bir şey söyleyemedim.

Teşekkür edip yanımdan ayrıldı.

O küçük kahramanı uğurlarken, “Hangimiz daha mutluyuz?” diye düşünüyordum.

YARIŞ

En son teknolojik buluşların sergilendiği 'Robotlar Fuarı'nı dolduran binlerce kişi, engibeli araziler için geliştirilen insan şeklindeki modellerin yarışını izliyorlardı. Bu yarışmada, değerleri milyon dolarları bulan robotlar, önlerine konan engellerle sınanıyordu. Robotların birçoğu, onları aşamayıp devrilirken, çok azı ayakta kalmayı beceriyor ve meraklı seyirciler, onları çılgıncasına alkışlıyordu.

Yarışmanın sonlarına doğru gelindiğinde, kalabalık arasından sıyrılan bir ufaklık, robotların yarıştığı bölgeye girdi ve onlar gibi sallanarak yürümeye başladı. Çocuğun bu halleri, kendilerini ruhsuz makinelere kaptıran seyircileri eğlendirip güldürmeye yetmişti.

Küçük çocuk, robotlar için konulan bir sürü engeli başarıyla geçtikten sonra, masasının üzerinde 'mucit' yazan bir gence sokularak:

"Bu robotlar büyük işler başarıyor muş" dedi. "Hem de çok değerliymişler, öyle değil mi?"

"Elbette!" dedi mucit. "Bunların hiç birisine paha biçilemez."

Çocuk, sıcak bir gülüşle:

"Ama çoğu devrildiler" diye atıldı. "Oysa ben yıkılmadım. Birer birer geçtim o engelleri."

Masa başındaki genç, bu sözlerden bir şey anlamadığı için, çocuğa sırtını dönüp ilerdeki robotuna doğru yöneldi.

Ufaklık oradan sessizce ayrılırken, yine sağa sola doğru sallanıyordu. Çocuk felcinden ötürü küçüklükten beri sakat olsa da, artık üzülmesine gerek yoktu.

SEVGİ

Küçük kız, annesiyle birlikte dolaşırken, yola bir baktıktan sonra aniden durdu. Hızla geçen arabaların arasında, bir adamla kız çocuğu dikkatini çekmişti. İkisi de bir bisikletin üstündeydi. Arkadaki kız, kendisiyle aynı yaşta görünüyordu ve sırtına da eski bir çanta asılıydı. Babasına sıkı sıkı sarılmış vaziyette; soğuktan rengi değişen yanaklarını, bir yastığa koyar gibi yine onun sırtına dayamıştı. Adamın ara sıra, biraz yana dönerek söylediği sözler, küçük kızı kıkır kıkır güldürüyordu.

Kaldırımında duran kız, bisikletin arkasından bakıp dururken, annesi bu hâlini fark ederek:

“Evde bir düzine bisikletin var” dedi. “Hem de en güzelinden. Ama eğer beğendiysen baban ondan da alır.”

“Ben bisiklete değil, arkadaki kıza baktım” dedi ufaklık. “Babası onu güldürüp duruyor.”

Kadın bu sözleri sanki hiç duymamıştı. Kızın süslü şapkasını biraz sertçe düzeltip:

“Çocukların okula nasıl gittiğini, işte kendi gözleriyle gördün” diye çıkıştı. “Bu kışta kıyamette birçoğu bisikletle, bir kısmı da yürüyerek yollara dökülüyor. Oysaki baban, her gün işine giderken fedakârlık gösterip, seni Mercedes’iyle bırakıyor.”

Kızın gözü hâlâ bisikletleliydi.

Kadın, yine alaycı bir tavırla:

“Babana söyleyelim, seni de bir bisikletle götürsün” dedi. “Ne de güzel olur, öyle değil mi?”

Küçük kız, yaşla dolan gözlerini annesinden kaçırıp:

“Bunu çok isterdim” diye karşılık verdi. “Belki de öylelikle, babama sarılırdım.”

CİMRİ

Küçük çocuk, bütün ağırlığını koltuk değneklerine verip dinlenirken, deniz kenarındaki bir lokantanın vitrinini seyrediyordu. Yer yer buğulanan camekânın sol tarafında, kıymalı yumurtadan tut patlıcan kebabına, nohutlu pilavdan parça etlere kadar belki yirmi çeşit yemek sergileniyor; sağ taraftaki özel bölümdeyse, şişe geçirilmiş tavuklar dönüyordu.

Çocuk, arka sokaklardan birinde otururdu ve kâğıt mendil gibi şeyler satarak geçinirdi. Dışarı her çıkışında buradan geçse bile, lokantanın vitrinine dikkatle bakmamıştı. Fakat bir haftadan beri hastaydı. Özellikle son üç günde midesine doğru dürüst bir şey girmemiş, çektiği açlık yüzünden tek hedefi karnını doyurmak olmuştu.

Küçük çocuk, yemeklere bakıp yutkunmaktayken, vitrinde yankılanan bir sesle irkildi. Son derece şık ve şişman bir adam, sigara almak için çıkarttığı cüzdanından bir banknot düşürmüştü ve denize doğru esen bir sert rüzgâr, parayı çocuğa doğru âdeta uçurmaya başlamıştı. Adam,

önünü bile görmesini engelleyen şiş göbeği yüzünden koşmadığı için, boğuk boğuk bağırp duruyordu.

Küçük çocuk, paranın geliş yönünü tahmin ettikten sonra, beş yıldan beri kullandığı koltuk değneklerinden birini ustalıklı kaldırıp, paranın üstüne bastırıverdi.

Gıcır gıcır bir 100 liralıktı bu, daha önce sadece bir kere gördüğü...

Zorlukla eğilip parayı aldığı anda, şişman adam nefes nefese yanına belirdi ve hırıltılı bir sesle:

“O para benim!” dedi. “Boşuna heveslenme!”

Çocuk zaten o parayı cebine indirmek niyetinde değildi. Bir teşekkür ona fazlasıyla yeterdi. Parayı adama doğru uzatmak üzereyken, açlığın verdiği bir pişkinlikle:

“Bu parada benim de hakkım var!” diye atıldı. “Eğer onu tutmasaydım denize uçacaktı.”

Çocuğa bir tokat atıp parayı almak, adam için elbette ki kolay bir şeydi. Fakat çevredekiler, meraklı gözlerle onları izliyordu. Mecburen alttan alıp:

“Peki! Öyle olsun!” diye söylendi. “Ne kadar istiyorsun?”

Çocuk, eliyle vitrini işaret edip:

“İki tavuk alacak kadar” dedi. “Biri bana, biri de arkadaşlarıma.”

Adamın gözleri yerinden fırlamıştı. Bir simit parası vermeyi düşünürken, iş büyük miktarlara ulaşmıştı.

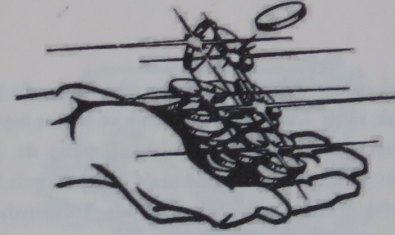
Burnundan soluyarak:

“Senin fiyatlardan haberin yok her halde” dedi. “Son günlerde tavuklara çok acayip zam geldi. Ama bir tane istersen gidip alırım.”

Çocuk ister istemez boynunu bükerek kısmetini beklemeye koyuldu. Şişman adam ise rahatlamıştı. Çocuğun elinden kaptığı

banknotu, cüzdanına itinayla koyduktan sonra, ağır adımlarla lokantaya yöneldi. Ve kendisine doğru koşan garsonlardan birine:

“Dünden kalan tavuklardan birini paketleyip dışardaki veledede verin!” dedi. “Ama sakın ola ki, benim bu lokantanın sahibi olduğumu söylemeyin!”

BAHŞIŞ

Delikanlı, yaptığı iyiliğin ne kadar makbule geçeceğini, daha işin başındayken çok iyi biliyordu. Sokağın bir köşesinde sağa sola koşuşan, bu sırada ağlayan bir çocuk fark etmiş, kaybolduğunu anlayıp yardımına koşmuştu. Çocuk, beş yaşından fazla görünmüyordu. Delikanlı ona birkaç soru sorduktan sonra, nereden geldiğini kolayca anladı ve bir taksiye bindirerek çocuğun tanıdığı bir yere getirdi. Fakat onun evini bulduğunda, büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Yol boyunca hayalinde canlandırdığı; geniş bir bahçe içinde yüzme havuzu olan, aslan heykelleriyle süslü villânın yerinde, kulübeden bozma bir yapı duruyordu.

Kapıyı açan ihtiyar, çocuğun dedesiydi. Torununu kucaklayıp öptükten sonra, delikanlının cebine bir şeyler bırakırken:

“Allah senden razı olsun evlâdım!” dedi. “Beni, yeniden doğmuş gibi sevindirdin.”

Aldığı ufak bahşiş, delikanlının canını sıkımsa olsa da, yaşlı adamın sözlerine kulak verdi. Küçük çocuğun anne ve babası depremde vefat edince torunun bakımını o üstlenmişti. Kendisi de yalnızdı bu dünyada. Eşini yıllar önce, tek evladını da göçük altında kaybetmişti. Bu yüzden ufak çocuk, onun 'her şeyi' idi. Torunuydu, evladiydi, ailesiydi...

İhtiyar adam, bu hatıraları gözyaşlarıyla anlatırken, ara sıra gözlüğünü çıkarıp siliyordu. Delikanlı bu durumdan istifade ederek cebine konan bahşişi yokladı. İrili ufaklı bir sürü bozuk para, koskoca ceket cebinin köşesinde kalmıştı. Evine ve kıyafetine bakılırsa, yaşlı adam kesinlikle fakir biriydi. Fakat verdiği bahşişle, en azından taksi parası çıkmalıydı.

'Köşeyi dönme' ümidi bir anda yıkılırken, delikanlının içinde bir şeyler kıpırdadı. Bu cimri ihtiyara, hayatının dersini vermek istiyordu. Yaşlı adamın yüzüne dik dik bakarken, cebindeki bozuklukları avuçladı ve çocuğun ayakları dibine fırlatıp:

"Git de kendine simit al ufaklık!" dedi. "Cimri deden böylelikle cömertliği öğrensin!"

Küçük çocuk paraları tek tek toplarken, delikanlı bir anda sendeledi.

Çocuğun avucunda, yedi -sekiz tane altın parıldıyordu.

KİSMET

Orta yaşlı bir adam, son model arabasını kıyıya çekmiş ve büyük bir keyifle balık avına başlamıştı. Polyester kamışıyla fırlattığı oltası en az yüz metre uzağa uçup giderken, yanında getirdiği bir şezlonga kuruluyor, makarayı çevirirken dinleniyordu. Dediklerine göre, çinakoplar büyüüp lüfere dönüşmüş, bu yüzden de kaşık oltalarına iş düşmüştü. Fakat kendisine 'Kısmetli' denilse de, o gün tek bir balık bile tutamamıştı.

Adam uğraşıp dururken, yanına genç bir balıkçı yaklaştı. Üstündeki giysilere bakılacak olursa, hali vakti pekiyi sayılmazdı. Elinde de naylon bir poşet taşıyordu. Biraz sonra onu açıp oltasını çıkarttı.

Uzunca bir misina, dört köşe bir mantar parçasına sarılıp, bir yumak haline getirilmişti. Ucunda da bir kaşık oltası bulunuyordu, sanki yemek kaşığından yapılmış gibi.

Orta yaşlı adam o oltayı görünce, elinde olmadan tebessüm etti. Bu oltayı elle atmak âdeta imkânsızdı. Makaralı olta bu işte şarttı ama, genç balıkçı ona bile sahip değildi.

Delikanlı oltasını itinayla çözerek, onu rıhtım betonunun üstüne serdi.

Ve daha sonra elle savurup denize fırlattı.

Zengin adam, komşusunu hayretle seyrederken, onda anî bir heyecan fark etti. Anlaşılan kendisine bir eğlence bulmuştu. Herhalde genç balıkçı, birçok acemi gibi, oltasını bir yere taktırmıştı. Başka bir ihtimal de vardı tabi: Bir asker postalı yakalamıştı.

Fakat biraz sonra işler değişti.

Bir kiloluk bir lüfer, genç adamın oltasının ucunda duruyordu. Delikanlı besmeleyle çıkarttığı balığı temiz bir poşete koyduktan hemen sonra, ikinci balığı da yakaladı. Zengin adam, hiç böyle bir şey görmemişti. Oltasını boşuna sallayıp dururken, genç adam üçüncü lüferi de kıyıya çekti.

Orta yaşlı adamın sabrı tükenmişti. Genç balıkçı için ‘Acemi şansı’ dese, normal kabullere göre bu iki balığı asla geçmezdi. Fakat üçüncü balıkta söylenecek bütün sözler biterdi.

Ona yavaşça sokulup:

“Olacak şey değil vallahi” dedi. “Bu yaşıma kadar böyle bir şey görmedim. Oltanızla balık tutmak neredeyse imkânsız... Bu işin sırrını söyler misiniz?”

Üç balığı yeterli gördüğünden, genç adam oltasını toplamıştı.

Yanındakine saygıyla veda ederken:

“Bu işin sırrı, beni dört gözle bekleyen çocuklarımdır” dedi. “Birkaç gündür karınları tam doymadı da.”

YILDIZ POSTASI

Hasta adam son yıllarda doktor doktor dolaşmış, belki bir eczane dolusu ilaç içmiş; buna rağmen şifa bulamamıştı. Hastalığı daha da arttığına, başka çareler aramak zorunda kaldı. Bu arada yakınları devreye girmiş, kimi şifalı otları, kimi doğal gıdaları, kimi de mübarek zatları önermişti. ‘Evliya’ diyorlardı onlar için, duaları ilaçlardan çok daha etkiliydi.

Adamın ağırları dayanılmaz noktalara ulaştığında, ‘en kestirme yol’dan gitmek zorunda kaldı. Birkaç tane adres vardı elinde. Bu işten pek ümitli olmasa da, o mübarek zatlara başvuracak, bu arada dostlarıyla vedalaşacak; daha sonra evine kapanarak bu dünyadan sessizce çekip gidecekti.

Adam bir gün sokağa çıktığında, simit satan küçük bir çocuğa rastladı. Yedi - sekiz yaşlarındaki bu ufaklık, bir deri bir kemikten ibaretti. Ve ara sıra kesik kesik öksürüyordu.

Hasta adam, cebinden bir onluk çıkartıp:

“Simitlerin taze herhalde” dedi. “Kokusunu duyunca hemen geldim.”

Küçük çocuk:

“Biraz önce gelmişlerdi” diye tebessüm etti. “İsterseniz elleyin, daha soğumadılar.”

Adam tek bir simit alıp paranın üstünü simitçiye bıraktı. Zaten artık kendisine para lazım değildi. Tam geriye dönerken, gözü simitçinin ti-şortuna takıldı. Onun göğüs kısmında, kocaman bir ‘E’ harfi yazıyordu ve bu harf kesinlikle evliyanın ‘E’ siydi.

Adam, çocuğun yüzüne tekrar bakınca, içi bir anda sıcacık duyularla kaplandı. Dostlarının önerdiği o mübarek kişiyi, birkaç adım ötesinde buluvermişti. Zaten bütün çocuklar günahsız olduğu için elbette ki hepsi evliya sayılırdı.

Adam, çocuğun kulağına eğilerek:

“Birkaç yıldan beri hastayım” dedi. “İyileşmem için bana dua eder misin?”

Çocuk, bu teklif karşısında şaşırılmıştı.

Biraz kekeleyerek:

“Ben de sık sık hastalanırım” dedi. “Ama dedem, Allah’a inanların ölünce yıldızlara uçtuğunu ve oralarda dolaşıp Cennet’i seyrettiğini söylerdi. Bu yüzden hiç korkmam hastalıklardan.”

Adam, her nedense bir anda ferahladı.

Çocuğa bir öpücük kondururken:

“Deden çok haklı” dedi. “Ama ben yine de dua istiyorum senden.”

Duasının kıymetini fark ettiğinden, küçük çocuk biraz nazlandı. Karşı kaldırımdan geçen baloncuyu gösterip:

“Size dua edeceğim” diye karşılık verdi. “Ama eğer hastalıktan kurtulursanız, on tane balon isterim, tamam mı?”

Adam, tebessüm edip başını salladı. Fakat simitçi çocuk, söylediği sözlerden pişmanlık duymuştu. Küçük bir duaya, büyük bir hazine istemek doğru muydu?

Yanakları bir anda kızarıırken:

“Uçan balon almanıza gerek yok” dedi. “Normalinden on tane istemiştin.”

Adam, elini uzatıp çocukla tokalaştı. Anlaşma sağlanınca, sıra işin ayrıntılarına gelmişti. Hastalıktan kurtulursa çocukla buluşacak, balonları kendi eliyle verecekti. Buluşma tarihiyse, Ramazan Bayramı’nın ilk günüydü. Zaten bütün simitçiler o günü iple çeker, Ramazan boyunca simit özlemi duyanlara, bayram namazından sonra düzinelerle simit satarlardı.

Bu arada ‘b planı’ da çizilmişti. Bir aksilik çıkar da adam gelemese, balonlar çocuğa postalanacak, ya da başka bir şekilde yollanacaktı.

Ramazan geldiğinde, adamın hastalığından eser bile kalmadı. Sanki yeniden doğmuş, belki yirmi yaş birden gençleşmişti. Bayramın ilk gününde, çocuğu ilk gördüğü yere gitti. Cami zaten biraz ötesineydi. Namazdan çıkar çıkmaz küçük çocuğu bularak onu kucaklayacak; önce bayramlığını, daha sonra balonlarını verecekti.

Bayram namazı bitince avluya çıktı. Binlerce insan, yan yana sıralanan simitçilere doğru yönelmişti.

Adam, küçük çocuğu bulamadı. Diğer simitçiler de, her nedense onu tanımıyordu.

Cami avlusunda dinî kitaplar satan, her renkten tespih bulunan ufak bir dükkân vardı. Adam oraya uğrayıp küçük çocuğu sordu.

Dükkân sahibi, en az yetmiş yaşında bir ihtiyarcıktı. Ve diğer simitçiler gibi o küçük çocuğu da tanıyordu.

Yaşla dolan gözlerini adamdan kaçırarak:

“O yavrunun ciğerleri hastaydı” dedi. “Geçen hafta aniden ölüverdi.”

Adam, sanki beyninden vurulmuştu. Ayakta duramayıp satıcının eski iskemesine çöktü. Kim bilir belki de bir kâbus görüyordu. Kendisine gelince, ihtiyara peş peşe sorular yöneltti. Ne yazık ki duydukları yanlış değildi. Önce hızlı adımlarla, daha sonra da koşarak oradan ayrılırken aniden durdu.

Bir baloncu çıkmıştı karşısına.

Cebinden bir tomar para çıkartıp:

“On tane balon istiyorum” dedi. “Çabuk ol! Gecikmeden ulaşmalı yerine.”

Mavisiyle yeşiliyle kırmızısıyla, baloncu on tane seçip kendisine uzattı. Adam, onların hepsini bir araya topladı ve iplerini birbirine düğümledikten sonra, besmeleyle gökyüzüne doğru bıraktı.

Baloncu bu işe bir anlam verememiş, çevredeki çocuklar kadar şaşırılmıştı.

Sonunda merakını yenemeyip:

“Yaptığınız şeyi çok merak ettim” dedi. “Neden bıraktınız onları öyle?”

Adam o balonları, buğulu gözlerle takip ederken:

“Onları bekleyen biri var” dedi. “Hem de evliya biri. Balonları adresine postaladım sadece.”

KIRINTI

Küçük çocuk ve babası, gittikleri parkta bir banka oturmuşlar, tatlı bir sohbete başlamışlardı. Mayıs ayı geldiğinden her taraf yemyeşildi. Dört bir yandan güzel kokular yükseliyor, kuş sesleri bir an bile kesilmiyordu. Küçük çocuk altı yaşına bastığından, bir şey hariç aklı her şeye eriyordu. O şey de babasının sertliği idi. Çünkü babası, hiçbir sebep yokken bir anda sinirlenir, kulağına yapışarak onu azarlar, daha sonra da gönlünü almaya yanaşmazdı. Sessizce ağlardı çocuk, ağlamaktan yorgun düşene kadar. Daha sonra içine, küçücük dünyasına kapanırdı. Allah'tan ki ara sıra birlikte gezerlerdi, bugünkü gibi... Çocuk nefes alırdı o günlerde, kırılmış kalbine rağmen her şeyi unutturdu.

Biraz önce aldıkları simitleri yerlerken, babası kendisine çıkışarak: “Daha önce defalarca söyledim” dedi. “Koskoca adam oldun. Yerlere kırık dökme! Böyle bir şeyi sadece aptallar yapar.”

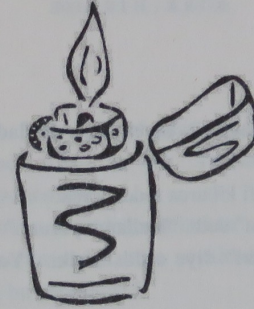
Küçük çocuk sesini çıkartmadı. Babasını canı gibi sevdiği için, onu gücendirmekten korkuyordu. Ama elinde değildi simidin susamlarını, hatta bazı parçalarını düşürmemek. Zaten simit gevrekli.

Böyle bir şey son derece normal sayılmalıydı. En iyisi babası başka tarafa bakarken, simidinden küçük ısırlıklar almaktı.

Ufaklık bu işi yapmaya çalışırken, babası onun kulağına yapışarak: “Anlaşılan kafana laf girmiyor” dedi. “Simidinin yarısını yerlere döktün. Yürü hemen gidiyoruz! Bir daha da gelirsek iki olsun.”

Adam, çocuğun elinden simidini alarak yanlarında getirdiği poşete koydu. Ve hızlı adımlarla parktan dışarı çıktı. Oğlu nasıl olsa korkuya kapılacak, ister istemez peşinden yarışacaktı. Fakat çocuk, böyle bir şey yapmadı. Gözlerinden süzülen yaşları silerken, papatyalarla süslenen taze çimenlerin üzerine eğildi ve oradaki karıncalara doğru dönüp:

“Biliyorum karnınız çok aç” dedi. “Ama babam simidimi aldı elimden. Şimdilik atıklarımıyla idare edin.”

ÇAKMAK

O gün tren kalabalık olduğu için, yer bulmak imkânsız görünüyordu. Aksi gibi yorgundum ve ayakta durmakta zorlanıyordum. Biraz sonra tek kişilik bir yer görüp oturdum.

Ne yazık ki burası, sigara içilen vagonlardan biriydi.

Yerime geçer geçmez, uyur gibi yapıp başımı arkaya yasladım. Böylelikle gözlerimi dumandan koruyacak, kimseyle de konuşmak zorunda kalmayacaktım. Tabi bazen göz kapaklarımı aralayarak etrafımı kolağan ediyordum.

Hemen yanı başımda, kırk beş elli yaşında bir adam oturuyordu.

Karşı koltukta ise, yaşlıca bir kadınla, onun torunu yaşında bir delikanlı...

Yanımdaki adam sigara içiyordu. Elindeki paketi, biraz sonra o gence uzatarak:

“Sigara efkâr dağıtır” diye söze başladı. “Yak bi tane bakayım!”

Delikanlı bu teklifi kibarca reddederek:

“Sağ olun efendim” dedi. “Kullanmıyorum.”

“Amma yaptın ha!” diye atıldı beriki. “Yoksa annen mi kızar?”

Bu lâflar üzerine ayaktaki yolculardan bazıları gülerken, delikanlının yüzü de hafifçe kızarmıştı.

Adam, işin dozunu artırarak:

“Herhalde sen ‘Aslan sütü’ de kullanmazsın” dedi. “Kullanmazsın değil mi?”

Delikanlı, bu sefer susmayarak:

“Bira dâhil tüm içkiler haramdır” dedi. “İçecek başka bir şey kalmadı mı?”

Bu konuşmalar, yolcuların dikkatini fazlasıyla çekmişti. Herkes büyük bir merakla onları dinliyordu.

Adam:

“Peki, millî piyangoya ne dersin?” diye sordu. “Ya da ‘Kazı-kazan’ gibi eğlencelere?”

“Onlar da aynı şey” diye cevap verdi genç. “Diğer kumarlardan bir farkları yok.”

Adam, dayanamayıp:

“Amma tutucuymuşsun ha!” diye gürledi. “Her önüne gelen şeye haram diyorsun. Millî takım ne ise, millî piyango da ondan farklı değil ki...”

Sıkıldığı her hâlimden anlaşılsa da, delikanlı daha fazla konuşmak istemedi. Adam ise aklı sıra onu perişan etmiş, sanki büyük bir zafer kazanmıştı.

Sigaranın dumanını ona doğru üflerken:

“Cehennem korkusundan, tüm zevklerden mahrum kalıyORSUnuz” dedi. “İş mi bu yaptığınız?”

Dayandığı yerden doğrulduğunda, adam bu sefer de bana dönerek:

“Ne dersin dostum?” dedi. “Haklı sayılmaz mıyım? Az ya da çok hepimiz yanacağız. Hep beraber olunca, ne var korkacak?”

Sinirlerim tepeme fırlamıştı. Yine de sakın görünmeye çalışarak:

“Gerçekten de cesur bir insansınız” dedim. “Demek ki yanmak-tan korkmuyorsunuz?”

“Korktuğumu söylesem yalan olur” dedi. “Elle gelen düğün bayram değil mi?”

Bu arada ayak ayak üstüne attı ve bir sigara daha yakmak niyeti ile, pencere önündeki pakete uzandı. Paketin yanında duran süslü çakmağı, ondan önce alarak ateşledim ve kibar bir ses tonuyla:

“Buyurun efendim!” dedim. “Yakınız lütfen!”

Paketten çıkarttığı sigarayı, çakmaktan fişkıran aleve uzatırken:

“Hayır!” diye atıldım. “Sigaranızı değil, parmağınızı uzatın.”

“Anlayamadım” dedi. “Neden parmağımı uzatayım ki?”

“Cehennemde yanmaktan korkmadığınızı, böylelikle bizlere ispat edersiniz” dedim. “Doğrusu ya, hepimiz merak ettik.”

Adam bu sözlerden sonra apışıp kalmış ve iki saattir işleyen çenesi tutulmuştu. Yerinde bir müddet kıpırdandıktan sonra, “İnceğim yere geldim” diye ayağa kalktı ve kalabalığı yararak gözden kayboldu.

O süslü çakmağın elimde kaldığını, adam ayrıldıktan sonra fark ettim. Bunu karşımdaki genç de gördüğü için, kıkır kıkır gülmeye başlamıştı.

Çakmağı ona doğru uzatırken:

“Sigara içmesen bile bu sende kalsın” dedim. “Bu tür konuşmalar duyarsan kullanırsın.”

KÜÇÜK KUŞ

Uçağımın kalkmasına az bir süre kalmıştı. Bu yüzden de koşarcasına yürüyordum. Üstelik de başım çok ağrıyordu. İşlemleri hallederek dışarı çıktığımda, hemen yanımdan geçen bir kuş sürüsünden ürküp:

“Sersem hayvanlar!” dedim. “Başka bir yerde uçsanız ölür müsünüz?”

Uçağa biner binmez bir ağrı kesici alıp, uyumak niyetiyle arkama yaslandım.

Hareket halindeyken, pistin kenarında uçan kuşları görüyordum.

Biraz önceki olayı hatırlayarak:

“Geri zekâlı hayvanlar!” diye söylendim. “Uçmasını bile bilmiyorsunuz.”

İlacın etkisi ile hemen uyumuş, rüyamda da dev bir uçağa dönüşmüştüm. Her iki yanımda da hava yolu şirketinin ismi yazıyor; muhteşem kanatlarım, bulutları ısıklık çalarak yarıyordu.

Dünyaya tepeden bakıp:

“İşte uçmak budur” diye kasılıyordum. “Uçunca böyle uçmalı.”

Birden sağ kanadıma, ufacık bir serçenin konduğunu gördüm.

Alandaki kuşlardan biriydi bu.

Sert bir ses tonu ile:

“Bana bak!” dedim. “Ne işin var kanadımın üstünde?”

“Hiii!” diye cevap verdi. “Canım seni seyretmek istemişti.”

“Senin yerin aşağıda acemi!” dedim. “Uçmayı öğreneceksen başka birinden öğren.”

Kanadımın üzerine iyice yayılarak:

“En az senin kadar uçabilirim” dedi. “Hatta senden yükseklerle çıkabilirim.”

“Hadi oradan bastıbacak!” diye söylendim. “Boyun kadar konuşsan iyi olur.”

Bu sefer de ayak ayak üstüne atıp:

“Bastıbacak deyince hatırladım” dedi. “Sizin bacaklarınız, yani iniş takımlarınız, duyduğuma göre bazen açılmıyormuş. Bu yüzden de yere çakılıyormuşsunuz.”

“Bu tür şeyler ara sıra görülür” dedim. “Ne varmış yani?”

“Ara sıra ha!” diye gülümsedi. “Biraz düşün bakalım. Dünya kurulalı beri iniş takımları açılmayıp da tepetaklak düşen bir kuş görülmüş müdür?”

Bu sözleri canımı çok sıktığı için:

“Susar mısın sen?” diye tehdit ettim. “Gürültü ediyorsun.”

Susmak bir yana, sesini iyiden iyiye yükselterek:

“Ne dediğin iyi anlaşılmıyor” dedi. “Motorundan o kadar çok ses çıkıyor ki. Oysa benim motorumdan en ufak bir ses bile duyamazsın.”

Bu kuşu başımdan defetmeyi istiyor, fakat kanatlarım sabit olduğu için, onu üzerimden atamıyordum.

En sonunda kendimi kaybederek:

“Defol git başımdan!” diye gürledim. “Bir çarparsam görürsün.”

“Çarparım deyince aklıma geldi” dedi. “Bazen de havada çarpışıyormuşsunuz.”

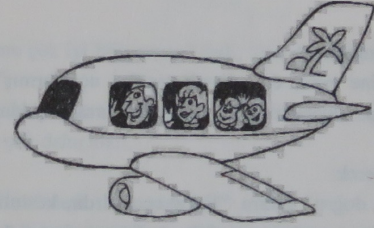
Bir ‘Ya sabır’ çekerek:

“Bu çok nadirdir” dedim. “Kırk yılda bir görülür.”

“Ne kırk yılı yahu!” diye diklendi. “Her Allah’ın günü bir haber duyuyoruz. Oysa şimdiye kadar, hiç bir kuş başka birine çarparak düşmemiştir.”

Kuş sürekli konuşarak yakıt sarfiyatının azlığından, uçuş menziline fazlalığından ve manevra yeteneğinden söz ediyordu. Ona verecek bir cevap aramakla meşgulken, kibar bir hanım sesiyle irkildim. Bir hostesti bu.

“Alana indik efendim” diye tebessüm etti. “Uyumuşsunuz.”
 Teşekkür ederek yerimden kalktım.
 Başımın ağrısı tamamen geçtiğinden, çok keyifliydim.
 Terminale giderken, havalanan bir uçağın sesini duydum. Ve
 yürümeyi bırakarak o yöne döndüm.
 Yükselen uçağın kanatlarında, o geveze serçeyi arıyordum

UÇAK

Yanıma oturunca anlamıştım. Uçağa ilk defa biniyor olmalıydı. Son derece ürkekti. Dört bir yanı merakla inceliyor; her an inecekmiş gibi koltuğuna oturup kalkıyordu.

Kemerini bağlarken:

“Uçaktan ömrün boyu korktum” dedi. “Kar yüzünden yollar kapanmasaydı, böyle bir işe asla kalkışmazdım.

Neden böyle söylediğini sordum.

“Ayağımız sağlam yere basmalı” dedi. “Eğer Allah uçmamızı uygun görseydi, bizi kuşlar gibi kanatlı yaratırdı.”

Ona henüz bir cevap veremeden uçağımız piste çıkıp yol almaya başlamış, biraz sonra iyice hızlanmıştı. Yükselişe geçerken koltuğunun kenarına sıkı sıkı yapıştı. Dudak hareketlerine bakılacak olursa, bildiği tüm duaları peş peşe okuyordu.

Biraz sakinleşince:

“Dediklerine göre, en güvenli taşıtlar uçaklarımı” dedi. “Yani taşınan yolcu sayısına göre, en az kaza uçaklarda meydana geliyormuş.”

Gülümseyerek:

“Evet! Bu doğru” dedim. “Fakat ecel birdir, kesinlikle değişmez. Ömründe bir kere uçağa binsen bile, ecelin gelmişse o da yere çakılır.”

Düşünmeden söylediğim bu sözlerle onu çok korkutmuştum.

Yüzü iyice sararmış, sesi de titremeye başlamıştı.

Daha önceki gibi:

“Ayağımız sağlam yere basmalı” dedi. “Boşlukta uçup savrulan bir kutunun içinde ne işimiz var ki? İnşallah pilot bey tecrübelidir.”

“Allah’a güven” dedim. “O zaman rahatlırsın.”

“İmanım güçlü olsaydı bunu yapardım” dedi. “Allah’a inansam bile kudretini her nedense aklım almıyor.

“Bu anormal bir şey sayılmaz” dedim. “Gözlerimiz bir noktadan sonrasını göremez. Kulaklarımız ise, belirli bir frekanstan ötesini duyamaz. Aklımız da bir noktadan sonra aciz kalmaz mı?”

Biraz düşündükten sonra:

“Sözleriniz son derece mantıklı” dedi. “Fakat sağ salım aşağı inebilirsek, secdeye kapanıp toprağı öpeceğim.”

Bir saat kadar sonra yere indik.

Küçük çocuklar gibi bayram yapıyordu. İndiğimiz uçağı gösterek:

“İlk ve son binişim” diye tebessüm etti. “Neredeyse aklım yerinden çıkacaktı.”

“Uçaktan korkmuşsun, öyle değil mi?” dedim.

“Korktuğumu çok iyi biliyorsun” dedi. “Bir daha binersem ayaklarım kırılırsın.”

“İyi ama yine uçağa bindin” dedim. “Üstelik de bu uçak, biraz önce bindiğinden çok daha hızlı...”

“Anlayamadım” dedi. “Ne uçağı bu?”

“Dünya uçağı” dedim. “O da boşlukta uçup durmuyor mu?”

Bulunduğu yere çakılıp kaldı. Hiç ummadığım şekilde etkilenmişti. İfade bir gökyüzüne bakıp duruyor, dünyayı sanki ilk defa keşfediyordu.

Biraz sonra kulağıma doğru eğilip:

“Bu uçaktan korkmamam, pilotuna duyduğum güvenden herhalde” dedi. “Gerçi O’nu biraz önce tanıdım ama, eminim ki artık kesinlikle unutmam.”

DOKTOR

Yaşlı adam, başucunda bekleyen genç doktora:

“Allah senden razı olsun evlâdım” dedi. “Benim için başka bir ülkeden kalkıp gelmeni, hayatım boyunca asla unutmam.”

Yatakta yatan kişi, çok büyük bir hastanenin başhekimiydi ve bir gün önce aniden komaya girmişti. Yapılması gereken ‘âcil ameliyat’, ancak yurt dışında mümkün görüldüğünden, bütün doktorları korkutuyordu. Çünkü başhekimin durumu kritikti ve herhangi bir yolculuğa dayanamazdı. Zaten vakit de yoktu. Tek çareleri, şansları az olsa bile başhekimi hemen ameliyat etmekti.

Karar alındığında, hiç beklenmeyen bir şey gerçekleşti. Konusunda tüm dünyada tanınan bir genç doktor, nerden duymuşsa duymuş, yurt dışından âdeta Hızır gibi yetişerek, o zor ameliyatı başarmıştı.

Başhekim, şimdi o doktorla baş başaydı.

Bir baba şefkatiyle, onun ellerini sıkı sıkı kavrarken:

“Ameliyat için beni bayılttığında, bir anda gençlik yıllarıma döndüm” dedi. “Henüz bir asistanken, önemsiz gibi görünen bir doğuma katılmış, fakat doğumdan önce, çocuğun ayaklarında sakatlık fark etmiştim. O sırada garip şeyler düşünmeye başladım. Ve sakat yaşamaktansa, çocuğu basit bir işlemle öldürmek istedim. Böylelikle sözde onu kurtaracaktım. Fakat kalp atışlarını duyduğum zaman, bu cinayetten vazgeçip Allah’tan af diledim. ‘Plânlama’ falan deyip sapasağlam yavruları öldürenlere inat, o yavrunun yaşamasını arzu ettim. Belki de bu yüzden Allah seni bana gönderdi.”

Genç doktorun gözleri yaşarmıştı. Buna rağmen sakin bir hâli vardı. Oturduğu yerden biraz geri çekildi ve dizlerinden aşağısı ‘Protez’ olan bacaklarını gösterip:

“Allah hiçbir iyiliği unutmaz efendim” diye tebessüm etti. “Kurtardığınız o sakat çocuk bendim.”

TEDAVİ

Hastane başhekimini, ihtiyarın röntgen filmlerini incelerken:

“Durumunuz pekiyi görünmüyor” dedi. “Göğsünüzün alt kısmında bir sancı var mı?”

“Evet!” dedi ihtiyar. “Günde beş-altı kere tekrarlıyor.”

“Peki, ya baş dönmesi?”

“O da var” dedi adam. “Özellikle biraz yorulduğumda...”

Başhekim, gözlüğünü çıkartırken:

“Ben gerçekçi bir insanım efendim” dedi. “Hastalara her şeyi açıkça söylerim. Son araştırma ve gelişmelere göre, hiç kurtuluş ümidi görünmüyor. Kısacası ölüm sizi bekliyor.”

Yaşlı adam, tevekkülle başını eğdi. Odada bulunan başka bir doktor, onun bu haline acımış olmalıydı. Başhekimin masasına doğru yanaştı ve oradaki filmlere bir göz attıktan sonra:

“Beyefendi!” diye söze başladı. “Ara sıra vücudunuz kasılıyor mu?”

“Evet!” dedi ihtiyar. “Üstelik de biraz acı veriyor.”

“Peki ya uzun süre uyumalar?”

Yaşlı adam, sadece başını salladı.

İkinci doktor, kendisinden emin bir vaziyette:

“Ben de son gelişmeler ve hızla değişen gerçekler doğrultusunda, size aynı teşhisi koydum” dedi. “Ne yazık ki ölüm sizi bekliyor.”

Yaşlı adam ayağa kalktığı anda, kapının kenarındaki asistan doktor, onun yanına sokulup kısık bir sesle:

“Dedeciğim!” dedi. “Aramızda kalsın ama, ben de size bir kaç soru sormak isterdim.”

“Buyur yavrum!” dedi ihtiyar adam. “Nasıl olsa bir şey fark etmeyecek.”

Genç asistan onun sakallarını okşayarak:

“Bence çok şey fark edecek efendim” dedi. “Sorularım zaten biraz değişik. Allah’a imanınız kuvvetli mi?”

“Elbette!” dedi adam. “Kendimden çok, O’nun varlığına inanıyorum.”

“Peki ya namaz?”

“Yirmi yaşında başladım” dedi ihtiyar adam. “Beş yıllık borcum vardı, onu da sonradan tamamlayıp ödedim.”

Genç asistan çok sevinçli görünüyordu.

İhtiyarın titrek ellerinden öperken:

“Ben de asırlardır değişmeyen ve kıyamete kadar da değişmeyecek olan gerçekler doğrultusunda teşhis koymak istiyorum dedeciğim” dedi. “Ebedî bir gençlik sizi bekliyor. Hem de Cennet’te sürecek bir gençlik.”

Yaşlı adam yerinden yavaşça doğruldu. Yüzündeki tebessüm, simasına ayrı bir güzellik katmıştı. Önceki doktorlara bir kâğıt uzatıp:

“Sizlere şu çeki yazmıştım” dedi. “İnşallah az değildir.”

Adam sonra genç doktorun yanına gidip, bir torun sevgisi ile alnından öptü. Ve iç cebinden çıkarttığı Kur’an’ın arkasına bir şeyler karalayıp:

“Seni de dua listemin başına yazdım” dedi. “Seksenlik bir ihtiyar, bundan güzel tedavi edilmezdi.”

PASTA

Soğuk bir kış gününde mahallemizdeki fırına girdiğimde, ortalıkta az sayıda ekmek görünüyordu. Fırın sahibi, sıcak ekmek sevdiğimi bildiği için:

“Hocam birkaç dakika dinlen” dedi. “Şimdi çıkartıyoruz.”

Bir tabureye oturup beklemeye koyuldum. Mis gibi ekmek kokusu her tarafa yayılmış, içerdeki sıcak havanın etkisiyle, fırının camları yer yer buğulanmıştı. Üstüme bir rahavet çökmek üzereyken, içeriye yaşlı bir adam girdi. Tahminime göre seksen yaşlarındaydı. Çok eskimiş ceketinin sol yakası altında, yani kalbinin üstünde bir madalya parlıyor, yürürken hafifçe topallıyordu.

Selâm verdikten sonra, fırıncıya bir torba uzatarak:

“Her zamanki ekmeklerden alayım” dedi. “İkizler acıkmıştır.”

“Her zamanki ekmek” sözü dikkatimi çekmişti.

Oturduğum yerden kalkıp o tarafa yöneldim.

Fırıncıya göre her şey normaldi. Tezgâhın altına doğru yavaşça eğilerek, şekli bozuk ekmeklerden üç tane aldı ve adamın verdiği torbaya yerleştirdi. Bunlardan birinin altı çok fazla kızarmıştı, kısmen yanıkta yani. Diğer ikisi de zaten yamuk yumuktu.

Fırıncının yanına sokularak:

“Neden ona taze ekmek vermedin?” dedim. “Biraz sonra çıkacak demiştin ya!”

Yüzüme bile bakmadan:

“Bayat ekmekleri kendi istiyor” dedi. “Onlar bizde yarı fiyatına satılır. Altı yanmış ekmekler de buna dâhildir.”

Meraka kapılmıştım.

“Kim bu garip ihtiyar?” diye sorduğumda:

“Bir Kore gazisi” dedi. “Son depremde oğluyla gelini ölünce, ikiz torunlarını yanına almıştı. Şimdi onlara bakıyor, hem de az bir maaşla.”

Fırıncıdan duyduklarımı üzül müştüm.

Kendime göre bir çözüm yolu arayıp:

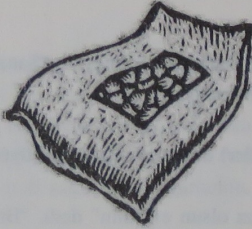
“Aradaki farkı vereyim” dedim. “En azından bugün taze ekmek yesinler.”

Fırıncıya göre bu da normal bir şeydi. Biraz sonra çıkardığı sıcakık ekmekleri adamın torbasına doldururken:

“Çok şanslısın gazi amca” diye bağırdı. “Sana çocuklar için, bugün pasta gibi ekmekler vereceğim.”

Yaşlı adamın gözleri dolmuştu. Torbayı büyük bir sevinçle kucaklarken:

“Allah senden razı olsun evlâdım” dedi. “Bugün ikizlerin doğum günü olduğunu nereden bildin?”

HALI

Cuma namazındaydık. Sağımda bir ihtiyar, onun hemen yanında da bir boşluk vardı. Yaşlı adam farzı kılmak için kalktığımızda arkaya döndü ve boşluğun gerisindeki çocuğa bakıp:

“Öne geç yavrum!” dedi. “Saflarda boşluk kalması iyi değildir.”

Çocuk bol tüylü yeşil bir halının üstündeydi. Ve her nedense öne geçmek istemiyordu. Yaşlı adam bu durumu fark ettiğinde, o halıyı gösterip:

“Anlaşılan yumuşak bir yer buldun” dedi. “Ne de olsa ‘Ana kuzu-su’ sayılırsın.

Delikanlı susmayı tercih etti.

Boşluğa da başka bir kişi geçti.

Namaz sona erdiğinde ihtiyarın beyaz sakallarını okşayarak elini sıktım. Biraz sonra arkadaki çocuk gelerek, büyük bir saygı içinde onun elini öptü.

Yaşlı adam, söylediklerinden pişmandı.

Çocuğun başını şefkatle sıvazlarken:

“Sana ‘Ana kuzusu’ dediğim için hakkını helâl et evladım” dedi.

“İhtiyarlık kolay değil, ağzımdan kaçtı işte.”

Çocuğun gözleri her nedense yaşlıydı.

Başını yere eğip:

“Bana söyledikleriniz doğrudu” dedi. “Üzerinden ayrılmayı istemediğim halı, vefat ettiği zaman annemin tabutuna örtülmüştü. Orada secdeye kapandığımda, sanki bana sarılır gibi oluyor da...”

KABAN

Şık ve yaşlı bir adam, bir vitrinine uzun uzun baktıktan sonra, gözlerini ilerdeki parka çevirdi ve oradaki çocukların en zayıfına: “Küçük!” diye seslendi. “Buraya gelir misin?”

Küçük çocuk o sırada misket oynamaktaydı ve uzun zamandan bu yana ilk defa kazanmıştı. Buna rağmen itiraz etmeyerek geldi. Yaşlı adam, onun saçlarını okşayıp:

“Vitrinde harika bir elbise var” dedi. “Giymeni istiyorum. Bakalım üzerine uyacak mı?”

Çocuk, bu teklifi ilk önce şaka sandı. Ama adam, son derece ciddiydi. Onunla birlikte mağazaya girerken, ilk önce bir rüya görüp görmediğini; daha sonraysa, o güne kadar yeni bir elbise giyip giymediğini düşündü. Genellikle abisine alınan elbiseler bir

yıl kadar sonra ona dar geldiğinde, ortanca kardeşe uydurulurdu. Birkaç sene sonra da, dizleri aşınmış ya da delinmiş vaziyette kendisine kalırdı. Fakat şimdi, yeni bir elbisesi olacaktı. Üstelik de bayrama üç gün kala.

Küçük çocuk elbiseleri giydiğinde, büyüdüğünü ilk defa fark etti. Kadife pantolonu, tüm vücuduyla birlikte bacaklarının ne kadar uzadığını; çizgili ceketiyse, omuzlarının ne kadar genişlediğini ortaya koyuyordu. Fakat hepsinin üstüne giydiği kaban, gerçekten muhteşemdi. Bu kabanla üşümesi artık mümkün değildi.

Çocuk, biraz önce kazandığı misketlerini, kaşla göz arasında eski ceketinden alıp yeni kabanın cebine bıraktı. İrili ufaklı bir avuç misket, koskocaman ceplerin bir köşesinde kalmıştı. Bu durumda iki cebe, belki de yüz misket sığabilirdi.

Yaşlı adam, elbiseleri beğenmişti. Çocuğu bir manken gibi sağa sola çevirip emin olduktan sonra, tezgâhtara dönerek:

“Aldığım giysileri, hediye paketi şeklinde sarın!” dedi. “Torunuma sürpriz yapmak istediğimden, onları bu çocuğun üstünde denedim. İkisi de aynı ölçülerde de...”

Küçük çocuk sanki beyninden vurulmuştu. Dizleri titremeye başladığı için, ayakta durmakta zorlanıyordu. Fakat artık büyüdüğüne göre, bir şey belli etmemesi gerekiyordu. Aynaya son defa baktıktan sonra, giydiği elbiseleri yavaşça çıkartarak, bir kenara fırlattığı eskilerini giydi.

Yaşlı adam, yaptığı hizmet için çocuğa bir simit parası vermek istiyordu. Fakat etrafına defalarca baksa da, onu hiçbir tarafta göremedi.

Küçük çocuk tekrar parka döndüğü zaman, bir ağacın gölgesine oturup kaldı. Ve bütün ısrarlara rağmen oyuna katılmadı.

Arkadaşları, onun bu hâline anlam veremediklerinden:

“Neden oyunu bıraktın?” diye sordular. “Oysa bugün çok güzel misketler kazandın.”

Çocuk, gülümseyerek:

“Misketlerim gerçekten çok güzeldi” dedi. “Hepsi gıcır gıcır. Bu yüzden de onları, bayramlık kabanımın cebine sakladım.”

HASRET

O küçücük çocuğa, bir Ramazan gecesinde teravih namazına giderken rastladım. Sevinçten âdeta uçar gibiydi. Evlerinin balkonunda sağa sola koşuyor, ceylan yavruları gibi zıplayıp duruyordu. Her yeri bayram yerine çevirmiş, boş bulduğu duvarlara kâğıt süsler asmıştı.

Balkona yanaşarak:

“Hayrola Ömer!” dedim. “Neden böyle süsledin ortalığı?”

Yüksek bir ses tonuyla:

“Babam geliyor!” diye bağırdı. “Bayramda da burada kalacakmış.”

Duyduğum kadarıyla, babası yıllarca önce evden ayrılmış, Avrupa’da bir yere yerleşmişti. “Bir Alman kadınla evlenmiş” diyorlardı. Daha sonra ne olmuş, şu anda neredeymiş; kimseler bilmiyordu.

Küçük çocuk hızını alamayıp:

“Babam geliyor!” diye tekrarladı. “Herkes onun dönmesini bekliyor. Şimdiden hazırlığa başlamışlar.”

“Anlayamadım!” dedim. “Hazırlığa başlayanlar kimmiş acaba?”

ZİYAFET

“Herkees!” diye atıldı. “Yükseklere birçok yazı asmışlar. Bir tanesi de ilerde duruyor.”

Meraka kapılmışım. Saatile göz atıp:

“Namaz için biraz daha vakit var” dedim. “Eğer uzak değilse, o yazıyı bana gösterir misin?”

Hiç nazlanmadı. Annesinden izin alıp yanıma geldi. O ipek yanaklarından bir öpücük alırken, kalbi yerinden çıkacak gibiydi. El ele tutuşup ilerlemeye, daha sonra da koşmaya başladık.

Caddeye çıkar çıkmaz, büyük bir gururla parmağını uzatıp:

“Bak işte!” dedi. “Hem de ne kadar kocaman yazmışlar!”

İşaret ettiği yere baktığım zaman, söyleyecek tek bir kelime bulamadım. Karşımdaki yazıda, babasının adı geçen bu sevimli ufaklık, bir caminin mahyasını gösteriyordu.

Yazılanları, o küçük yavruyla birlikte heceledik.

İşiklı satırlarda: ‘Hoş Geldin Mübarek Ramazan’ yazıyordu.

Yaşlı kadın, misafirlerine süt ikram ederken:

“Sizler de olmanız, kapımı kimse çalmaz” diye seviniyordu.

“Beni o kadar mutlu ettiniz ki.”

Kadıncağzı, tek katlı bir ahşap evde yaşıyor ve eşinden kalan aylıkla geçiniyordu. Allah bereket versin, o para kendisine bol bol yetiyordu. İhtiyarlardan da şikâyet etmiyordu. Her yaştan bir güzelliği vardı elbette, yaşlılık da öyleydi.

Ama ah şu yalnızlık... Belini büküyordu. Hem de ne büküş...

Yan taraftaki marketin çırağı, her sabah pencere önüne gelir, camı tıklattır ve o gün lazım olanları kendisine sorardı. Kadıncağzı bu arada ona laf atar, sorular sorar; fakat ne yaparsa yapsın o çocukla konuşmayı başaramazdı. Market sahibi, inanılmaz derecede aksi bir ihtiyardı. Biraz dalga geçenleri yanında tutmaz, ayda birkaç adam değiştirdi. Bu yüzden de yeni çırak ondan çekinir, siparişi alır almaz geri dönerdi. Yaşlı kadın bu durumda iyice mahzunlaşır ve kendisini ziyaret etmekten çekinmeyen vefalı misafirlerini beklemeye başladılar.

Çok şükür ki misafirler yine uğramışlardı.

Kadıncağz onlara, duvardaki sararmış resmi gösterirken:

“Rahmetli eşim, melek gibi bir insandı” diye söze başladı. “En büyük desteğimdi. Onun yanında duran da oğlumdur. Bu resim çekildiğinde beş yaşındaydı. ‘Doktor olup yurt dışına gidecek ve annesini bir daha görmeyecek’ deselerdi, emin olun kimseler inanmazdı.”

Misafirler, bu sözlere pek kulak asmiyordu. Çünkü ne zaman gelseler, konu dönüp dolaşarak aynı yere gelirdi.

Kadın, yine duvardaki resme işaret edip:

“Benim kucağımdaki de kızımdır” dedi. “Bu resimde pek belli olmasa da, saçları altın gibi parıldardı. Zengin bir iş adamıyla yuva kurduktan sonra, nedense o da anneciğini unuttu.”

Kadının nemli gözleri duvardaki resme takılı kalmış, misafirlerse; sütlerini bitirerek yola koyulmuşlardı. Ahşap evin döşemesi rutubetin etkisiyle yer yer delindiğinden, gelen o misafirler, bir delikten aşağı inip kayboldular.

Yavru kediler, ertesi gün yine geleceklerdi. Aynı şeyi dinlemek zoruunda kalsalar bile, böyle bir ziyafet hiç kaçarmıydı?

TARİF

Adamın biri, ilk defa geldiği yerde bir adres arıyordu. Bulmakta zorlanınca, bir marketin önündeki arabaya yanaştı ve arka koltukta oturan çocuğa dönüp:

“Buraların yabancıyıym evlat” dedi. “Parkın hemen yanındaki fırını arıyorum. Söylediklerine göre buraya çok yakınmış.”

Küçük çocuk, arabada tek başınaydı.

Pencereyi açarken:

“Ben de sizden farklı değilim” dedi. “Buralara ilk defa geliyorum. Ailemle birlikte seyahat ederken, alışverişi yapmak için bir mola verdik.”

+Adam, arabanın yanından ayrılırken, küçük çocuk onun arkasından seslenip:

“Size yardım edemedim” diye özür diledi. “Ama bana kalırsa, parkı bulmak için sağa dönmelisiniz.”

Adam meraklanmıştı.

Çocuk da buraya yabancı olduğuna göre, gideceği yönü nasıl tarif edebilirdi?

Bunu soruyu sorduğunda, küçük çocuk biraz mahcup bir ifadeyle:

“İhlamur çiçeklerinin kokusunu çok iyi duyuyorum” dedi. “Zaten kuş sesleri de oradan geliyor.”

“İyi ama!” diye itiraz etti adam. “Bunlar parktan değil de, belki tek bir ağaçtan geliyordur.”

“Tek bir ağacın kokusu bu kadar kuvvetli değildir” dedi çocuk. “Zaten birkaç kuşun sesi böyle yükselmez. Babamla birlikte sık sık parka gittiğim için, bu durumu çok iyi biliyorum. Hem derince bir nefes alırsanız, fırından yeni çıkan mis gibi ekmeklerin kokusunu duyarsınız.”

Adam, denileni yapıp peş peşe derin nefesler almaya çalışırken, çocuğun gözlerindeki derinliği fark etti. Ve bir noktaya doğru sabit şekilde baktığını...

Kördü çocuk, hiçbir şey görmüyordu.

Durumu anlayınca, adam sözlerini yarıda kesti.

Küçük çocuk, böyle şeylere alıştı.

Kısıp bir sesle:

“Beş yıl önce kaza geçirdim” dedi. “Gözlerimi bu yüzden kaybetmiştim. Sizinkiler sağlam, öyle değil mi?”

Adam, tarif edilen tarafa dönerken:

“Bundan artık emin değilim” dedi. “Emin olduğum tek şey, ben-den çok daha iyi gördüğündür.”

DİLEKÇE

Küçük çocuk birinci sınıftaydı. Okuyup yazmaya henüz başlamış, 'Dilekçe' denilen şeyi de öğrenmişti. Canı bir şey isteyince bir dilekçe yazacak, altına da imzasını attığı anda, istediği şey hemen gelecekti.

Karne aldıkları gün, çantasını bir tarafa atıp sokağa çıktı. Yaşadıkları binanın ön kısmındaki alan, top oynamak için seçilen yerd. Ama o kısa boylu ve çelimsiz olduğundan, maçlara alınmazdı. Bu durumda ister istemez misket oynar, ya da bisikletiyle dolaşırdı.

Küçük çocuğun babası, aynı binada kapıcılık yapıyordu. Allah bereket versin, aç değillerdi ama ay sonunu zor getiriyorlardı. Çocuk, babasının hâlini bildiğinden, ondan bir şey istemeye çekiniyordu. Altındaki bisiklet, apartman sakinleri tarafından atılmış, kısacası çöpe bırakılmıştı. Küçük çocuk bisikleti oradan almış, iki yıl boyunca gezip durmuştu. Bisikletin her tarafı döküktü. Üzerinde boya diye bir şey

kalmamış, tüm metal kısımları paslanmıştı. Pedalları yamuktu. Selesi de taş gibi sertleşmişti. Esasında bu durumdan pek şikâyet etmezdi. Fakat bisiklet, geçen sene bile küçük gelmişti. Bu durumda, onu terk etmek zorundaydı.

Küçük çocuk bisikleti aldığı yere, tekrar çöp bidonlarının yanına koyduğunda, aklına çok parlak bir fikir geldi:

Bir dilekçe yazıp yenisini isterdi.

Ama nereden?

Dilekçeyi kime göndermeliydi?

Annesi, üç gün aç kalsalar da, başkasından bir şey istemeyi uygun bulmazdı.

O halde?

O halde dilekçesini Allah'a gönderirdi. Zaten dedeciği de, Allah'ın çok zengin ve cömert olduğunu, insanlara ne kadar hediye verirse versin, zenginliğinin bir gram bile azalmayacağını sık sık tekrarlıyordu.

Çocuk, karar verdiğinde hemen işe koyuldu. Ve titizlikle yazdığı dilekçeyi, bir uçan balonun ipine bağladıktan sonra onu serbest bıraktı.

Dilekçesinde:

"Allah'ım! Bisikletim eskidi. Bana yenisini gönderir misin?" yazıyordu.

İmza yerinde ise, onu çağırırken kullandıkları isim vardı: 'Ufaklık'

Küçük çocuğun gözü, gökyüzüne bıraktığı balonun üstündeydi. Sert bir lodos rüzgârı, onun yükselmesini engelliyor, binaların arasında bir aşağı bir yukarı gezdirip duruyordu.

En sonunda balonu, dar bir sokağa girerek gözden kayboldu.

Küçük çocuğun canı sıkılmıştı. Balonunu gökyüzüne çıkarken görmemişti. Bu yüzden de dilekçesini tekrarladı. Köşedeki ihtiyardan bir balon daha alıp, ikincisi dilekçeyi de gönderdi.

Rüzgâr o sırada biraz hafiflemişti. Balon hızla yükselirken, küçük çocuk onun arkasından dualar etti.

Çocuk, arkadaşlarının arasına dönünce, onlara dilekçesinden uzun uzun bahsetti. Fakat onlar gülüp duruyorlardı, hem de kahkahalarla... Hatta dalga geçenler bile vardı. Ama bunlar hiç önemli değildi tabi. Dilekçesi yerine bir ulaşsın, bisikleti kesinlikle gelirdi.

Ufaklık, maç yapanlara hayranlıkla bakarken, sokağın hemen başında bisiklet taşıyan genç bir adam fark etti. Her yanından ısıltılar saçan bu âlet, kim bilir hangi çocuğun karne hediyesiydi. Top oynayan çocuklar da maçı bırakmış, meraklı bakışlarla, o adamı izlemeye koyulmuşlardı.

Adam, onlara bir şeyler sorduktan sonra, çocuğun yanına kadar sokuldu ve yanağını okşayıp:

“Merhaba arkadaş!” dedi. “Ufaklık denilen adam sen misin?”

Küçük çocuk ağzını açtı ama bir ses çıkartamadı. Cebindeki mis-ketler, sanki tek tek boğazına dizilmiş, nefes almasını zorlaştırmıştı.

Sadece başını sallayabildi.

Adam, kısık bir sesle:

“Dilekçen kabul edildi Ufaklık” dedi. “Hediyeni inşallah beğenirsin.”

Adam, bisikleti onun kucağına koyarken, küçük çocuğun titrediğini fark etti. Ve heyecandan al al olmuş yanaklarına, bir öpücük kondu-rup uzaklaştı.

‘Bisiklet getiren adam’ yan sokağa dönerek, üst kattaki dairesine çıktı.

Kapıyı açarak içeri girdiğinde, kendisine doğru koşan küçücük bir kız:

“Baba!” diye bağırdı. “Pencereden içeriye uçan bir balon girmiş, biliyor musun?”

Adam onu sevgiyle kucaklarken:

“Biliyorum yavrum” diye tebessüm etti. “Sen uyurken girmişti. İpine de bir kâğıt bağlamışlar.”

BALIK

Delikanlı, babasının son günlerde çok zayıfladığını fark edince, bu durumdan korkmaya başlamıştı. Annesinden sonra onu da kaybederse, hayatta tek başına kalacaktı. Babasıyla sanki bir arkadaş gibiydi. Kendisini bildiği günlerden bu yana, onu her an yanında hazır bulmuş, dertlerini paylaşmış, bir kere bile üzmeden hizmetini görmüştü. Bu yüzden de evlenmekten çekiniyordu. Zaman ne de olsa 'Âhir Zaman'dı ve eşi belki babasıyla geçinemezdi.

Delikanlı ve babası küçük bir kulübede, insanlardan çok uzak bir sahilde yaşarlardı. Buna rağmen her şey mükemmel sayılırdı. Hiçbir şeyin sıkıntısını çekmezlerdi. Denizden gelen kütük ve tahta parçacıkları, yakacak ihtiyaçlarını karşılardı. Bütün dağlar ve ormanlar bahçeleri idi. Üç beş tane koyunları vardı sağılan. Bir düzine kadar tavukları... Bu yüzden ne yağları eksikti sofralarında, ne de süzme peynirleri, yumurtaları...

Babası eğer kendini iyi hissediyorsa bahçeyle uğraşırdı. Patatesten soğana, domatesten bibere, elmasından üzüme; bin bir türlü sebze-meyve yetiştirirdi. Yemek, bulaşık ve çamaşır işleriye, annesinin vefatıyla delikanlının üstüne kalmıştı. Bir de balık tutma işi elbet. Fakat avlanmak için, iyi bir hava şarttı. Yirmi yıldan beri kullandıkları ahşap sandal, tahtaların arası çok açıldığından, artık kalafat tutmaz duruma gelmişti. Tek çıkar yol kayalıklara gitmek, oltasını oradan fırlatmaktı. Kısmetleri neyse gelirdi tabi. Bazen üç beş istavrit, bazen de birkaç tane dip balığı. Ama eğer Allah lüfer ihsan ederse, o zaman iş başkaydı. Babacığı midesine düşkün biri değildi. Ama lüfer balığına hiç dayanamaz ve âdeta bayram yapıp:

"Bu balık, mutlaka Cennet balığı" derdi.

Hastalığı artınca, yaşlı adam yemek yiyemez hâle geldi. İki kaşık çorba bile içemiyordu. Fakat birkaç gün sonra, ağzından tek bir kelime kaçırmadı: Lüfer!

Delikanlı bir ipucu elde etmişti. Eğer babası bu balıktan yiyecek olursa, belki ilk lokmada şifa bulacak, Allah'ın izniyle ayağa kalkacaktı. Fakat iş bu kadar basit değildi tabi. Çünkü haftada birkaç gün olta attığı halde, son lüferi aylar önce yakalamıştı.

Evlerine üç-dört saat uzak olan köyde de, 'Balık tutma' diye bir âdet yoktu.

Delikanlı, kara kara düşünmeye başladı. Esasında babası, bir kaç lokmadan fazla yiyemezdi. Bu yüzden en küçük lüfer, yani bir çinakop ona bol bol yeterdi. Çaresiz kaldığında, babasının yatağını pencere önüne çekip kayalıklara geldi. Yaşlı adam böylelikle onu gözden kaybetmez, fazla meraklanmazdı.

Oltasını besmeleyle denize fırlatırken:
 “Allah’ım!” dedi. “Bu güne kadar babamı asla kırmadım. Ve benden ne istediye hemen yaptım. Ama benim sözüm bu denizlere geçmez. Onun istediği şey, Senin hazinendedir. Ve o şey belki de babamın son yemeğidir.”

Denizin biraz açığındaki martılar, peş peşe dalışları ve çığlıklarıyla, bir balık akınına haber veriyordu. Fakat onlardan hiçbirisi oltaya takılmadı.

Güneş batmak üzereyken delikanlı kayalıktan ayrıldı. Ayakları geri geri gidiyordu âdeti. Kulübeye kadar uzanan patika yol, kendisine ilk defa bu kadar uzun gelmişti.

Kulübeye birkaç adım yaklaştığında, çimenlerin arasında bir hareket fark etti. Ve ona doğru yavaşça sokulunca, küçük bir çocuk gibi çığlık attı.

Hemen elinin altında canlı bir lüfer vardı.

Küçük boyda, kıpır kıpır, pırıl pırıl bir lüfer...

Delikanlı bir rüya gördüğünü sandığından, bitmesinden korkup kımıldamadı. Fakat rüyası sürüp gidiyordu, diğer rüyalarından farklı bir şekilde.

Peki o halde?

O balığı belki başka birisi düşürmüştü.

Civar köylerden gelerek oralardan geçen bir balıkçı mesela...

Yüksek bir yere çıkarak etrafına bakındı.

Ortalıkta hiç kimsecikler yoktu.

Deniz ise, aşağıda köpürüp duruyordu.

Martıların sesini duyduğunda, başını kaldırıp onlara baktı.

Denizdeki balık akınından dolayı, hepsi birbiriyle dalaşıyordu. Martılardan biri balık yakalayınca, diğer ‘hazırcı martılar’ ona toplu halde hücum ediyorlardı. Bu yüzden da balık bazen aşağı düşüyordu.

Delikanlı aldığı terbiyeyle, Allah’a her fırsatta şükrederdi. Ama bu kez balıktan da fazla titrediğinden, iki damla gözyaşıyla yetindi.

Balığı yavaşça alıp kovaya koydu.

Kulübeye girdiğinde babası uyanmıştı. Üstelik de renk gelmişti yüzüne. Oğluna sevgiyle gülümseyerek:

“Rüyamda anneni gördüm evladım” dedi. “Her zamanki gibi Cennet’te idi. Ve bana güzel bir yemek yapıyordu.”

Delikanlı kovadaki balığı, mukaddes bir emanet gibi çıkartırken:

“Annemin seçtiği yemek lüfer olmalı” dedi. “Onu kızartmam için bana attı.”

ÇALINAN RÜYALAR

İlkokul öğretmeni, rüya konusunda bir araştırma yapıyordu. Bu yüzden de çocuklarla bol bol sohbet ediyor, ara sıra sorular soruyordu. ‘İnsanın ruhunu dinlendiren rüyalar’, özellikle küçükler için önemliydi.

Bir gün yine dersteyken:

“Söyleyin bakalım” dedi. “Bu gece rüyanızda ne gördünüz?”

Çocuklar bu sorudan hoşlanmıştı.

Oturdukları yerden, rüyalarını anlatmaya başladılar.

O haftaki rüyaların önemli bir bölümü, feci bir uçak kazasıyla ilgiliydi. Bir de bunalım geçiren emekli bir polisin, aile fertlerini, yol ortasında tabancayla vurmasıyla...

Öğretmen, dersin sonunda arkadaki bir öğrenciyi sokularak:

“Ders boyunca elini kaldırmadın” dedi. “Yoksa sen rüya falan görmez misin?”

Küçük çocuk, utangaç bir tavırla:

“Görüyorum öğretmenim” diye tebessüm etti. “Ama benim rüyalarım biraz farklıdır.”

“Ne gördüysen onu anlat!” dedi öğretmen. “Aynı şeyleri görmem gerekmiyor.”

Küçük çocuk, derince bir nefes alarak:

“Dün gece rüyamda dedemi gördüm” dedi. “Köyümüzün alt kısmından geçen küçük dereye, kocaman bir balık tutup eve götürdük.”

Öğretmenin çalışması bir sonraki derste de devam etti. O hafta görülen birçok rüyada, petrol çıkan bir ülkenin bombalanmasıyla ölen onlarca çocuk vardı. Diğer rüyalar ise, meşhur bir şarkıcının vurulması ve milli maçta bıçaklanan adamla ilgiliydi.

Öğretmen, çocukların ruhlarında fırtınalar estiren ve tertemiz dünyalarını karartan rüyaları, büyük bir sabırla dinlemeye çalıştı. Ve en sonra da arkadaki öğrenciyi giderek, aynı şeyi bu sefer ona sordu.

Küçük çocuk, dışarıdaki karlı dağlara bakıp:

“Geçen hafta bir düzine kuzumuz doğdu” dedi. “Dün akşamki rüyamda, dağın yamacındaki pınardaydım. Kuzuları orada dolaştırdım. Bu arada çiçeklerle bol bol sohbet ederek gökyüzündeki kuşlarla yarıştım. Onlar gibi uçuyordum havada.”

Öğretmen bu rüyalara şaşırıp kalıyordu. Öğrencisiyle biraz daha konuşunca; çocuğun annesiyle babasının, diğer kardeşlerinin, hatta dedesinin bile böyle güzel rüyaları gördüğünü öğrendi.

Sonunda merakını yenemeyip:

“Hep bu türden rüyaları görmek harika” dedi. “Her birisi Cennet-ten bir manzara sanki... Böyle rüyalar için, yoksa gizli bir formül mü buldunuz?”

Çocuk yine gülümseyip:

“Dedem bunun formülünü söyledi” dedi. “Evde televizyonumuz olmadıktan, Allah bize bu güzel filmleri gösteriyor.”

UÇAN AYAKKABILAR

Delikanlı, ayakkabı imâl eden büyükçe bir fabrikanın bölüm şefiydi ve işyerine yakın bir eve taşınmıştı. Henüz bekâr olduğundan evde yalnızdı. Annesi ve babası, hatta bütün kardeşleri uzaktaydı. Tek bir akrabası yoktu yaşadığı şehirde. Fabrikada birçok kişiyi tanısa da, işin yoğunluğundan, onlarla sohbet etmesi adeta imkânsızdı. Zaten konuşmalar bile her kelime işle alâkalıydı. Bu yüzden insan yüzüne hasretti delikanlı.

Komşulara gelince:

Ara sıra merdivende onu rastlasalar da, sanki yabancıymış gibi başlarını çevirir ve söylemesi ayıp ama onu insan yerine koymazlardı.

Fakat...

Zemin kattaki çocuk çok farklıydı. Binaya girip çıkarken onu hep aynı pencerede görür, gülümseyen gözleriyle el sallayan çocuğa, avuç dolusu öpücük gönderirdi.

Baharın ilk günlerinde işler biraz değişti. Havalar ısındığından pencereler açılmış, küçük çocuk gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Delikanlı, o güne kadar hep buğulu bir cam arkasından gördüğü arkadaşıyla tanıştı. Küçük çocuk yine aynı yerde dursa da, en azından artık sesini duyuyordu. Sohbetler başlamıştı kısacası, her geçen gün daha da tatlılaşan...

Anlattıklarına göre, küçük çocuk annesiyle birlikte yaşıyordu. Almanyada çalıştığı söylenen babası da, bir gün ona mutlaka dönecekti.

Bu sohbetler sırasında, çocuk ona pencereden bir fotoğraf gösterip: "İşte babam bu!" dedi. "Kucağında bulunan da benmişim."

Konuşmaların tamamı çocuğun babasıyla ilgiliydi. Delikanlı başka bir konu açmak istese de, küçük çocuk lafı evirip çevirerek en sonunda babasına getiriyordu.

Bu şekilde birkaç ay daha geçti.

Ramazan Bayramı iyice yaklaşınca, delikanlı bu vefalı arkadaşına bir hediye vermeyi arzu etti. Ona göre en iyi şey ayakkabıydı, elinin altında binlercesi bulunan.

Bir gün niyetini çocuğa açıklayıp, ne tür ayakkabılardan hoşlandığını sordu.

Çocuk, gözlerini uzaklara çevirip:

"Uçan ayakkabılardan isterim" dedi. "Onları giydiğimde, dilediğim yerlere uçmalıyım."

Delikanlıya göre, küçük çocuk bir hayâl dünyasında yaşıyordu. O tür ayakkabıların sadece filmlerde ya da rüyalarda görüldüğünü söylese de, çocuk bu isteğinden vazgeçmedi.

Bayram günü gelince, delikanlı birkaç çeşit ayakkabı modelini güzelce paketleyip o küçük arkadaşını ziyaret etti. Böylelikle evine ilk kez uğrayacak ve her zaman uzaktan gönderdiği öpücükleri, o pembe yanaklarına konduracaktı.

Küçük çocuk kapıyı açtığında, kalbi neredeyse yerinden çıkacak gibiydi. Kendisine gelen renkli paketleri görünce, üzerinde bulunduğu tekerlekli iskemleyle onlara yanaşarak:

"Uçan ayakkabılardan istediğim için özür dilerim" dedi. "Ama babama, başka türlü gitmem mümkün değil ki..."

ÜMİT TAŞI

Küçük çocuk sahilde dolaşırken, yassı bir taş görüp ona yaklaştı. Yerdeki taş bir insan kalbine benziyor, üstelik parıl parıl parlıyordu. Bulduğu şey herhalde bir mücevher olmalıydı. Taşı hemen avuçlayıp evine koştu. Ve onu büyük bir hevesle babasına uzattı.

Adam, o taşları çok iyi tanıyordu. Oğlunun bulduğu taş, birbirine vurulunca kıvılcımlar çıkartan bir çakmak taşından başka bir şey değildi. Fakat bunu oğluna söylemekten korktu. Sadece beğenmiş gibi yaptı o kadar...

Küçük çocuk, rüyalarını süsleyen bisiklete kavuşmak için elindeki taşı satmaya niyetlendi. Paranın bir kısmıyla da harika bir futbol topu alabilirdi. Bunun için yapılacak işleri bildiğinden tatilde simit sattığı çarşıya gitti. Kuyumcu vitrinleri, kolye ve bileziklerle doluydu. Bir de elindeki taşın küçükleriyle süslenen pahalı yüzüklerle...

Çocuk, kuyumcu dükkânlarının en güzelini seçip bir süre vitrin önünde bekledi. İçeride orta yaşlı bir adam vardı. Müşteri olarak da, kürk mantolu bir hanım.

Küçük çocuk biraz cesaret bulmak için, birkaç dua okuyarak içeri girdi. Ve elindeki taşı adama uzatarak:

“Bunu deniz kenarında buldum efendim” dedi. “İsterseniz size satabilirim.”

Adam, taşa uzaktan bir göz atıp:

“O sadece basit bir çakmak taşı” dedi. “Bütün sahil o taşlarla doludur.”

“Hayır!” diye atıldı küçük çocuk. “Benim taşım farklıdır. Eğer ıslatırsanız, ne kadar parladığını göreceksiniz.”

Dükkân sahibi, müşterisini kaçırmaktan korktuğundan, ufağlığı bir an önce def etmek istiyordu. Herhalde en kolay yol, onu kolundan tutarak sanki hiç kızmamış gibi dışarı çıkartmaktı. Bu arada çocuğun canını biraz acıtır, tekrar gelmemesi için mesaj verirdi. Fakat kadın biraz farklı düşünüyordu.

Çocuğun taşına yakından bakıp:

“Harika bir şey” diye gülümsedi. “Eğer bana satarsan sevinirim.”

Küçük çocuk en nihayet taşın değerini bilen birine rastlamıştı. Elindeki taşı kadına uzatırken, kadın da onun cebine kâğıt paralar koydu. Hem de bir tomar.

Çocuğun aklı başından çıkmış gibiydi.

Teşekkür ettikten sonra çılgın gibi koşarak uzaklaştı.

Kadın, taşı kuyumcuya kibarca uzatarak, ona bir zincir takmasını rica etti. Görüldüğü kadarıyla onu bir mücevher gibi taşıyacaktı.

Dükkân sahibi, elindeki taşı kadına göstererek:

“Söylemiştim ama tekrar edeyim” dedi. “Çocuktan aldığınız şey basit bir taştır.”

Kadın, önce pırlanta kolyesine, daha sonra elindeki yüzüğüne bakarak:

“Zannetmiyorum” dedi. “O taş bence bunlardan değerlidir. Çünkü küçük bir çocuğun ümidini taşıyor.”

SAHİL

Kilometrelerce uzanan bir sahilde, irili ufaklı sayısız çakıl taşı vardı. Denizin durgun, havanın da bulutlu olduğu günlerde, bu taşlardan en ufak bir ses çıkmıyordu. Sadece martıların çığlıkları ile uzaklardan geçen gemilerin sesi gelirdi. Ama deniz coşup da, dalgalar sahile vurmaya başlayınca, çakıllar bir anda keyiflenirdi. Bu arada ıslanarak üşüseler de, hâllerinden şikâyet etmezlerdi. Çünkü dalgalarla yıkandıkları zaman, o soluk yüzlerine renk gelirdi. Pembeyse daha pembe, maviyse daha mavi, yeşilse daha yeşil görünürler; hava bir de açıksa, güneşte parlamaya başlarlardı.

İşte böyle zamanlarda çeneleri düşerdi çakılların:

“Biz güzeliz” diye kasırlırlardı. “Hem renkliyiz, hem parlak.”

Yaptıkları bu kadarla kalmazdı çakılların. Ara sıra kavga da ederlerdi, “Sen küçüksün ben büyük”, “Ben parlağım, sen soluk” gibi ifadelerle.

Kavganın en civcivli anlarında, bir ses duyarlardı çoğu zamanlar.
Derinlerden gelen ses:

“Güzelliğinizle övünmeyin!” derdi onlara. “Üstelik o güzellikler başkasına aitse.”

Çakıllar bu sesi duymazdan gelir, renkleriyle övünmeyi sürdürürlerdi.

Bu durumda o ses bir kez daha yükselir ve:

“Renkli ya da parlak olmak hüner değildir” derdi. “O parlaklık ruhunuzdaysa eğer, renksizlikten zarar gelmez sizlere.”

Çakıllar gülüp geçer, derinlerden gelen sese aldırılmazdı.

Bir gün yine güzellikleriyle övünürlerken, bulundukları sahile devleri andıran birkaç makine girdi. Çelik tekerlekleriyle ezdikleri taşları, belki on bin parçaya ayırarak... Birbirinden gururlu ve kibirli taşlar, o devlerin pençeleriyle savruldu, atıldılar bir yana. Dağ gibi yığılan çakıllardan bir kısmı, bu sefer de başka bir kavgaya girdiler:

“Biz üsteyiz, siz altta” diye hor gördüler ezilenleri.

Makineler her geçen gün daha da arttı. Ve çok kısa bir sürede, sahilin altı üstüne geldi âdeta. Çakıllar birbiriyle dalaşp dururken, sahildeki adamlardan sevinç çığlıkları yükseldi birden:

“Bulduuk!” diye bağırıldılar hep bir ağıdan. “Bütün çakıllardan değerli olan taşı bulduk!”

Çakıllar, adamlara dikkatle baktığında, onların elinde renksiz bir taş gördüler. Hepsî dudak büküp alay etmek üzere iken, o renksiz taş güneş gibi parıladı onlara, güneş çoktan batmış olduğu halde.

Parlak taş yine seslenip:

“Yıllar boyu konuşan bendim” dedi. “Sizlerden aşağıda, toprak altında idim. Bütün bunlara rağmen, içimdeki ışığı kaybetmedim. O ışığı başkasından aldığım için de asla gururlanmadım. Bu yüzden asırlardır, sultanlara taş yapıp başlar üstünde, yüzük olup el üstünde taşındım.”

Çakılların hiç birinden cevap gelmedi.

Adamlara gelince;

Hava çoktan kararmış olmasına rağmen, makinelerini başka bir sahile sürdüler.

Ay ışığından aldıkları parlaklıkla övünen yassı çakılların bulunduğu sahile...

FETİH

En iyi dağcılardan oluşan bir grup, ‘Dünyanın Damı’ denilen bir zirveye doğru yönelmişlerdi. Asırlardan bu yana, hiç bir ekip bunu başaramamış, kısacası o zirveye hiç bir insan ayağı değmemişti. Bu yüzden herkesin gözü onların üstündeydi.

Ekip altı kişiydi. Grup lideri, bu işin zorluğunu bildiğinden, zirvenin alt yamacında bir mola düzenledi. Orada bir gün dinlenip güç toplayacak ve ertesi sabah, son etabı tamamlayıp meşhur olacaktı.

Mola verdikleri yerin yakınlarında, ‘Dağ Köylüsü’ dedikleri insanlar yaşıyordu. Ve onlardan birinin ayağı kırılmıştı. Küçük bir çocuktu bu, henüz on yaşına bile basmayan.

Dağ köylüleri, hayvanların peşinde, dik yamaçlarda koşup durduğundan, bu tür kazalara alışmışlardı. Ayağı kırık çocuğu bildikleri usulle tedavi edecek, daha sonra biraz topallasa da, bunu ‘son derece normal’ göreceklerdi.

Ekibin genç üyesi, çocuğun acıyla kıvrandığını fark edince, ailesiyle konuşup onları ikna etti. Ve zirveye tırmanmaktan vazgeçerek, çocuğu bir kızağa yerleştirdi. Daha sonra onu kasabaya indirip, ayağının tedavisiyle ilgilendi.

Birkaç gün sonraki gazetelerde, zirveye bayrak diken beş dağcının fotoğrafları yayınlandı. O yıla kadar, bu zirveye çıkmak için can atan dağcılardan onlarcası kaybolmuş, yüzlercesinin de parmakları donmuştu. Bu bakımdan fetih gerçek bir zafer sayılırdı.

Aradan on yıl geçti.

Ünlü bir spor dergisi o dağa tırmanan ne kadar dağcı varsa, hepsini bir araya toplamak istedi. Bunların başında da, dağın ilk fatihleri geliyordu. Ekipteki altıncı genç onlar arasındaydı. Gerçi yolun yarısından dönmüştü ama bu iş onun isteği dışındaydı.

Derginin toplantı için seçtiği mekân, dağın yamacındaki bir oteldi. Bu otelin elbette ki bir yolu vardı ama spor dergisi, dağcılardan ufak bir ricada bulundu: Otele yoldan değil de arkadaki dik yamaçlardan çıkacaklar, böylelikle eski günlerini anacaklardı. Bunun için bir kaç saat tırmanmak yeterliydi.

Toplantıya çok sayıda dağcı katıldı. Fakat ilk fatihler sanki unutulmuştu. Çünkü sonraki yıllarda aynı dağa çıkanlar, ilkinden daha zorlu yollar seçmişlerdi.

Dağa ilk çıkan ekip, gördükleri ilgisizlik karşısında şaşırmış, hayatları pahasına kazandıkları zaferi sorgulamaya başlamışlardı. Yapılacak en güzel şey, bir an önce otelden ayrılmaktı. Dışarıdaki fırtına, hızını iyice arttırmış olsa bile, yoldan değil tekrar yamaçtan inecekler, daha sonra belki de, dağlara uzaktan bakıp geçeceklerdi.

Yola çıktıklarında, tipi hâlinde yağan karlar arasında, düşe kalka ilerleyen bir genç gördüler. Ve yardım etmek niyetiyle o tarafa gittiler.

Delikanlı yarı donmuş vaziyetteydi. Önce otele gitmiş, aradığı kişileri bulamayınca, fırtınaya rağmen dışarı fırlamıştı. Gruptaki dağcıları tek tek süzdükten sonra, en genç üyenin yanına doğru sokuldu ve hiçbir şey söylemeden boynuna sarıldı.

Altı kişiden beşi, bu işe bir anlam verememişti. Fakat genç dağcı, yüreğinden kopup gelen bir mesaj yardımıyla kendisine sarılanı hemen tanıdı.

‘Kırık Bacaklı Çocuk’ tu karşısında gördüğü, bir zamanlar kızakla dağdan indirdiği...

Onu bir baba şefkatiyle kucaklarken:

“Bu havada dışarıya çıkman çılgnlık” dedi. “Donup ölebilirdin.”

Delikanlının yüzü renklenmişti. Artık soğuk falan hissetmiyordu. Kendisini kurtarana hayranlıkla bakarken:

“Sizi bulmak her şeye değdi efendim” dedi. “Çünkü siz, bir insanın kalbini fethetmeyi, bir zirveyi fethetmekten önemli görmüştünüz.”

HAYAL YILDIZI

Okullar tatil olmuş, üç aylık yaz tatili başlamıştı. Küçük çocuk koşarak eve döndüğünde, önce sedire yanlayıp biraz kestirdi. Fakat yatma saatinde bu sefer de uyumak istemedi. Yatağının üstüne, yazdan kalma misketlerini boşaltırken, biraz ötesinden gelen sesleri duydu. Pencerenin önündeki yaşlı kiraz ağacı hafif bir esintiyle sallanırken, meyve yüklü dallarıyla ara sıra cama dokunuyordu.

Çocuk pencereye yanaştığında, o dalların arasından bir yıldız gördü. Esasında tanıdık bir manzaraydı bu. Çok küçük yaşlardan beri dedesiyle birlikte yıldızlara bakar, bu konuda uzun uzun konuşturlardı. Ama böyle güzeline ilk defa rastlıyordu. Ona dikkatle bakarken yıldız ona göz kırptı. Çocuk da karşılık verdi hiç gecikmeden.

Küçük çocuk yatağına boylu boyunca uzanıp pencereden dışarısını seyretmeye koyuldu. Beğendiği yıldız yine aynı yerdeydi ve bu sefer de ona gülümsüyordu. Çocuğun aklından o an bir şeyler geçti. O

yıldıza gitmek için iyi bir astronot olacaktı. Fakat dedesi: “Yıldızlara gitmek için insan ömrü yetmez” deyip dururdu. Bu durumda tek çıkar yol bir gökbilimci olmak ve gönlünü aydınlatan o güzel yıldızı, büyük bir teleskopla izlemektir. Daha sonra kim bilir, belki bu konuda kitaplar yazar, gökyüzüne bakmayı akıl bile edemeyen birçok insanı, oturdukları yerden gökyüzüne uçurarak seyahat ettirirdi.

Küçük çocuk maç yapmaktan pek hoşlanmazdı. Zaten ne zaman oynasa nefes nefese kalır, bir tarafları kanar, ya da tekme yiyip canı acırdı. Bu yüzden de misket oynamayı yeğlerdi. Zaten o güzel yıldızı gördüğü andan beri, bu oyunu daha da seviyordu. Çünkü artık her miskete bir yıldız gözü ile bakıyordu. “Kaflik’ dedikleri en büyük misket ise, kendisine göz kırparak gülümseyen yıldızdı.

Çocuk o hafta içinde odasına biraz daha erken çıkarak sevdiğiyle daha fazla baş başa kaldı. Ve o yıldızı yakından tanımak amacı ile bir sürü dergi aldı. Onları dikkatle okuyup inceliyor ve bazı şekiller çizerek duvara asıyordu. Bu arada yatağının yerini değiştirip onu hemen cam önüne, yıldız karşıdan gören bir yere yerleştirdi. Böylelikle her an onu görebiliyor, buna rüyasında da devam ediyordu.

Çocuğun ailesi, ondaki değişimi fark etmişti. Sabah akşam misket oynayan oğulları, başını dergilerden kaldırmıyor; sorduğu sorularla, onların cahilliğini ortaya koyuyordu. Birbirinden güzel yüzlerce meslek varken ‘gökbilimci’ olmak da ne demekti? Her türlü diyetle rağmen yüz on kilonun altına düşemeyen annesi, oğlunun bir diyetisyen çıkmasını istiyor, sihirli bir formül bulup kendisini mankenlerden çok daha güzel yapmasını bekliyordu.

Babasına gelince:

Ufaklığın bir reklâm filminde yıldız olması, yıldızlarla uğraşmasından çok iyiydi. Hiç olmazsa aç kalmaz, cebi üç-beş kuruş para görürdü.

Küçük çocuğun merakı iyice arttığında, babası en sonunda isyan etti. Oğlunu yoldan çıkaran o yıldız mutlaka görmeliydi. Bu konuda ısrar ettiği zaman, küçük çocuk pencereye yanaştı. Kendisini her gece göklere çıkartan ve Samanyolu'nda gezdiren o sevimli arkadaşı yine aynı yerdeydi.

Hiç arzu etmese de, babasının hatırına parmağını o yıldızla doğru uzattı.

Adam, çocuğunu çok büyük hayallere, bu yüzden de çok büyük hedeflere yönlendiren parıltıyı görünce, pencereden biraz ileri doğru sarktı ve o yıldızla uzandı. Daha sonra avuçlayıp çocuğa uzatırken:

“Al bakalım yıldızını!” diye bağırdı. “Bu kadar aptal olduğumu bilmiyordum.”

Küçük çocuk babasının eline baktığında, ara sıra yanıp sönen bir ateş böceğiyle karşılaştı. Vücudunu müthiş bir titreme kaplamış, gezegenlerden öteye ulaşan hayalleriyse o anda yıkılmıştı. Babası büyük bir zevkle odadan ayrılırken, yatağının üstündeki dergileri toplayarak kitaplığa kaldırdı. Ve misketlerini çıkartıp yere boşalttı.

Misketlerin tamamı, her nedense üstündeki renkleri kaybetmişti. Ve hepsi siyah-beyaz görünüyordu. Kaflik ise küçülmüş, içindeki ışığı yitirmişti.

Çocuk daha sonra misketleri toplayıp, hepsini pencereden dışarı fırlattı.

Yaşlı kiraz ağacının meyve ikram etmek için gösterdiği çabalar, o geceden sonra sonuçsuz kaldı. Artık hem perdeleri hem de penceresi açılmayan odadan, ucuz oyuncak sesleri yükseliyordu.

KARLI DAĞIN TANELERİ

Kar yağışı yüzünden aç kalan kargalar, civardaki çiftliklerden bir somak tohumluk mısır aşırması, onu paylaşmak için yarışıp dururken, iki mısır tanesini civardaki bir dağın zirvesine düşürmüşlerdi.

Tanelerden biri yuvarlakça idi. Bütün çiftçiler, o tür tanelerin ‘Yumuşak Başlı’ olduğunu ve toprağın cinsine pek alırmadan bir an önce filiz çıkarttıklarını; en azından bunun için gayret gösterdiklerini çok iyi bilirlerdi.

Diğer tane ise biraz sivriydi. Yine aynı somaktan çıkmasına rağmen, çiftçilerin deyimiyle ‘Dik Başlı’ idi. Ekildikleri yerlerde söylenip durur, risk altına girmekten korkarlardı.

Sıcacık ambarlarında tembelleşen taneler, dağ başına düşünce şaşırıldılar. Çünkü etraflarında, kar ve buzdan başka bir şey görünmüyordu. Fakat esas tehlike, içlerindeki özsuğu donma noktasına getiren bir rüzgârdı.

Yumuşak başlı tane:

“Vadiye inmemiz gerekir” dedi. “Eğer burada kalırsak kesinlikle donarız.”

Dik başlısı sadece gülüp geçti. Ona göre böyle bir şey mümkün değildi. Ne ayakları vardı, ne de onu uçuracak kuşkanatları. En çıkar yol baharı beklemektir. Çiftlik sahibi, kendisini ‘Tohumluk’ seçmiş olsa bile, başka mısırlar için toprak altına girerek vücudunu çatlatmak gereksizdi. Kısacası hayatını yaşar mutlu olurdu. Yapılması gereken şey kara gömülmek ve derin bir uykuya dalıp rüzgârdan korunmaktır.

Yumuşak başlı tane, onun bu görüşüne itiraz ederek:

“Bahar gelinceye kadar donmasak bile, bu çorak yerlerde filiz vermez” dedi. “Biliyorsun sahibimiz bize bir görev verdi. Ve iyi bir nesil meydana getirmek için, bizleri seçti. Sadece sağ kalmak yeterli olmaz.”

Dik başlı tane:

“Merak ettim doğrusu” diye güldü. “Bu dağlardan nasıl inebilirsin?”

“O benim vazifem değil” dedi diğeri. “Ben sadece o yolda bulunurum. Biraz önce sıcak bir ambardaydık. Bu dağlara çıkmayı, rüyamızda görsek bile asla düşünemezdik. O halde inmemiz neden imkânsız olsun? Hem bazen yaşamak ya da yaşatmak için, ölmeyi göze almak gerekmez mi?”

Görüşleri farklıydı.

Dik başlı tane, filiz vermekten tamamen vazgeçti.

Ve o karlı tepede kalmayı tercih edip, bütün duygularını ve hayatını dondurdu.

Diğer taneyse, üstünde leylekler uçan yemyeşil vadilerin net olarak görüldüğü güneşli bir gün, kendisini dağdan aşağıya bıraktı. İlk önceleri, arkasından esen rüzgârla sürüklendi. Sağı solu karla kaplandığında ağırlaştı. Vadiye doğru taklalar atıp inerken, her an daha büyüyor, büyüdükçe biraz daha hızlanıyordu. Kısa bir süre sonra, dev bir kartopu hâline dönüştü. Önüne çıkan çalılar, bodur ağaçlar; ona bu gücüne dayanamadı. Hepsini ona yol vererek kenara çekilmek zorunda kalıyordu.

Dev kartopu aşağıya indiğinde, üç gün önce yağan karlar erimeye başlamış, sıcacık bir güneş kendini göstermişti. Kartopu eriyince, içindeki mısır ortaya çıktı.

Cennet gibi bir vadiydi burası, her yerden bereket fışkırıyordu. Yumuşak başlı tane, eriyen kar sularını yudum yudum içerek, o güzelim topraklarda yeşermeye başladı.

Civardaki çiftçiler, mevsimi geldiğinde, vadinin o kısmındaki bir sap üstünde, inanılmaz büyüklükte birkaç somak mısır görüp hayret ettiler. Ve onları toplayarak sonraki nesiller için tohum yaptılar.

Yumuşak başlı tane, bir anda binlerce mısırdan hayat buldu. Onların gözünden dünyaya bakar, onlarla gurur duyar, onlar sayesinde mutlu olurdu.

Arada bir de, indiği dağların karlı zirvesine dönerek derinden derine iç geçirirdi.

FAKİR

Kadının biri, kucagındaki bebekle yaşlı bir bilgenin yanına gitti. Ve fakirliğinden söz edip ondan yardım istedi.

Bilge adam, onu şöyle bir süzüp:

“Demek fakirsin” dedi. “Hem de çok fakir. Ama ben karşılıksız yardım yapmam. Eğer benden bir şeyler bekliyorsan, çocuğunun parmağını satman gerekir.”

Kadın, önce deli zannetti onu. Hemen sonra da, saçma sapan bir şaka yaptığını... Fakat adam ciddî görünüyordu. Yüz ifadesinden açıkça belliydi bu.

Bilge adam biraz sonra ona bir kese altın uzatarak:

“Bu altınlar sana ömrün boyunca yeter” dedi. “Ama dediğim gibi, çocuğunun parmağını satman gerekir. İstersen ayak parmağı da olabilir. Zaten ben bir cerrahım, bebeğine fazla acı çektirmem.”

Kadın, bütün kanını donduran bu sözlerle isyan edip kaçmayı düşünürken, bilge adam bir teklif daha yapıp:

“O zaman bir tırnağını sökeyim” dedi. “Nasıl olsa on gün sonra yenisi çıkar.”

Kadın, artık dayanacak halde değildi.

Bebeğini kucaklayıp oradan koşarcasına uzaklaşırken, adam onun arkasından:

“Nasıl bir fakirsin, anlamadım!” diye seslendi. “Kucağındaki hazinenin turnak kadar küçük bir parçasını, bir kese altına deşmiyorsun.”

BİR ŞEY

Yaşlı adam bir sokakta ağır ağır yürüyor, ara sıra dinlenerek tekrar ilerliyordu. Bu yol gençlik yıllarında tamamen düzdü, öyle hatırlıyordu. Fakat son yıllar içinde her nedense değişmiş, bir yokuş halini almaya başlamıştı.

Adamcağız, biraz sonra aniden durdu.

Gözleri bir tarafa takılmıştı. Yedi-sekiz yaşlarında bir kız çocuğu, tekerlekli bir iskemlenin arkasında, onu itmek için uğraşıp duruyordu. Hem de bayır yukarı.

İhtiyar adama göre iskemlenin boş olması gerekiyordu. Ama yakına gidince şaşırıp kaldı. İskemlede felçli bir adam oturuyor ve boş gözlerle sağa sola bakınıyordu.

Yaşlı adam, meraka kapılmıştı. Bu yüzden de küçük kızla konuşmaya başladı.

İskemlede oturan, kızın babasından başka biri değildi. Sık sık olduğu gibi, annesiyle birlikte onu gezdirirlerken, kadıncağz bir anda fenalaşmış, aceleyle ilerdeki eczaneye koşmuştu. Babası da elbette ki ona kalmıştı.

İhtiyar adam, kızın hâlâ iskemleyi ittiğini görünce:

“Benim melek yavrum” diye tebessüm etti. “Senin gücün onu itmeye yetmez.”

Küçük kız:

“Bunu ben de biliyorum” diye atıldı. “Ama babam için bir şeyler yapmalıyım.”

“Mademki biliyorsun, o zaman boşuna itme” dedi ihtiyar. “Bir faydası olmaz ki!”

Küçük kız sözlerini tekrarlayıp:

“Babam için bir şey yapmam gerekir” dedi. “İskemleyi itmeye gücüm yetmese de, geriye doğru kaymasını engellerim ya!”

İPUCU

Genç adam, marangozdu. Pencere ve kapı konusunda uzmandı. Fakat plâstik pencereler çıktığında, ahşap olanlara rağbet azaldı. Bu yüzden de işleri git gide bozuldu. Üstelik çocukları iyice büyümüş, biri hariç hepsi okula başlamıştı. Masrafları artınca, yanındaki kalfasını işten çıkardı. Böylelikle ona ayırdığı parayı, çocukların harçlığına katardı.

Adamın atölyesi, evinin zemin katında bulunuyordu. Bu yüzden de yol zahmeti çekmezdi. Ne zaman yorulsa hemen evine çıkar, gerekirse yarım saat kestirir ve bir şeyler yiyip içerek aşağıya inerdi.

Adam bir gün çalışırken elektrik kesildi. Ve uzun süre beklediği hâlde gelmedi. Aksi gibi o akşam, teslim etmesi gereken önemli işler vardı. Boş kalmayı hiç bir zaman sevmediğinden, sağı solu düzenleyip planıyı yağladı, zemine yayılan talaşları süpürdü. Ve biraz

dinlenmek için evine çıkarken, merdivenin başındaki sigortaya göz attı:

Kapatılmıştı.

Şalteri kaldırıncı, atölye aydınlandı.

Adam bu işi bir türlü anlayamadı. Buna bir 'şaka' dese, böyle bir şakayı kimse yapmazdı. 'Kıskançlık' diye düşünse, kendisini kıskanan bir düşmanı yoktu.

Adam işe başladıktan beş-on dakika sonra, aynı şey bir kez daha tekrarlandı. Fakat bu sefer suçluyu görmüştü. On yaşındaki oğlu, aradaki merdivenden sessizce inmiş ve sigortanın şalterini kapattığı sırada, babasını karşısında bulmuştu.

Adama göre, bu işin yenir yutulur tarafı yoktu. Bütün günü bu haylazlık yüzünden mahvolmuştu. Oğlu artık koca bir adam sayılırdı. Buna rağmen sigortayı bir kez indirmiş olsa, onu sertçe ikaz edip geçebilirdi. Ama tekrarlaması, zıvanadan çıktığının işaretiydi. Bu yüzden küçük çocuğu saçlarından yakalayıp sıkı bir tokat attı. Yaptığı şey, onun iyiliği içindi. Belki vurduğu tokat, onu eninde sonunda adam ederdi.

Adam, oğlunun gözyaşlarını görmezden geldi ve eve çıktıktan sonra eşine dert yanıp:

"Bu çocuğu takip etmemiz lâzım" dedi. "Kim bilir kimlerle serserilik yapıyor. Eğer kendi hâline bırakırsak, başımıza büyük dertler açacak."

Adam, bu işe bir çözüm bulmak ümidi ile enine boyuna düşünmeye başladı. Ve en sonunda kolay bir yol keşfetti. Oğlunun hiç aksatmadan tuttuğu günlüğünde, arkadaşlarına ait ipucu olmalıydı. O günlüğü bir bulsa, gerisi çorap söküğü gibi gelirdi.

Adamın eşi, bir günlüğün çıkartılıp gizlice okunmasına razı değildi. Fakat adam ona kulak asmadı ve çocuğunun günlüğünü çantasından çıkartarak okumaya başladı.

Oğlu, en son sayfada:

"Bu gece kötü bir rüya gördüm" yazmıştı. "Atölyede çalışırken babamı elektrik çarpıyordu. Allah'ım onu koru! Ben elimden geleni yapacağım."

DUA

Küçük çocuk, deniz kenarına oturmuş, gözlerini ufuktaki bir noktaya dikmişti. Bir saatten beri öylece duruyordu. Onun bu garip hâli, balık almak için gelen ihtiyar bir adamın dikkatini çekti.

Yaşlı adam, seke seke onun yanına gidip:

“Merhaba evlat!” dedi. “Bugün deniz çok harika, öyle değil mi?”

Küçük çocuk, başını çevirmeden:

“Ama dalgalı” diye cevap verdi. “Topum denize düşünce sürükleyip götürdü.”

Adam, çocuğun yanına biraz daha yaklaşıp:

“Eğer biraz genç olsaydım yüzüp alardım” dedi. “Fakat şimdi adım bile atamıyorum.”

Küçük çocuk, ona cevap vermedi. Artık topunu görmekte zorlanıyordu. Bu yüzden de yüksekçe bir tümseğe çıktı.

Yaşlı adam, o tümseğin yanına otururken:

“Toplar biraz yaramazdır” diye tebessüm etti. “Bir tarafa kaçmak için fırsat kollarlar. Ama sakın ümidini kaybetme. Bu arada dua etmeyi de unutma.”

Küçük çocuğun gözleri parıldamıştı.

Yine de kuşkulı bir ifadeyle:

“Dua etsem topum geri gelir mi?” diye sordu. “Hem gelse de burasını nasıl bulacak?”

“Eğer Allah isterse, o topa yolunu buldurur” dedi adam. “Ama topun gelmesi de yaptığın duanın sevabını alırsın.”

Küçük çocuk bu sözleri duyduğu zaman, bildiği birkaç duayı peş peşe sıraladı. Onları genellikle dedesinden bahşiş almak için okusa bile, demek ki dışarıda da işe yarıyordu. Okuması bittiğinde, topunun dönmesi için Allah’a dua etti. Fakat üzüntüsü hâlâ azalmamıştı. Çünkü topuna bir sürü para harcamış, bayram harçlığını bile ona katmıştı. Şimdi artık tek şansı, rüzgârın ters tarafa esmesiydi. Ama deniz inatılmaz derecede büyüktü, topu ise küçücük...

Akşamüstü hava biraz daha sertleşti. Ve güneş batmak üzereyken balıkçı sandalları dönmeye başladı. Küçük çocuk eve gitmek istemiyordu. Bu yüzden de ihtiyarla birlikte oyalandı.

Sandallar kıyıya çekildiğinde, yaşlı adam bir balıkçının yanına sokulup:

“Avinız inşallah iyi geçmiştir” dedi. “Eğer varsa birkaç kilo alabilirim.”

Balıkçı, yanındaki kovayı gösterip:

“Zaten o kadarcık tutmuştum” dedi. “Denizde av diye bir şey kalmadı.”

“Keşke dua etseydiniz!” diye atıldı çocuk. “Ümidinizi sakın kaybetmeyin!”

Balıkçı sesin geldiği tarafa baktı. Karşısında bacak kadar bir velet duruyordu. Üstelik de ona bir ders vermeye çalışarak. Oysa adam fazla konuşmaktan hoşlanmaz; belki her insan gibi, kimseden ders almayı istemezdi. Fakat o küçük çocuğun büyük bir içtenlikle söylediği sözler, her nedense onu etkilemişti. Balıkçıya göre her şey bir tesadüftü. Zaten bu yüzden ‘rastgele!’ demezler miydi? Ama şimdi bir şey hatırlamıştı. Yıllar yılı unuttuğu, aklına getirmedeği bir şeyi...

Çocuğun yanaklarını okşarken:

“Dua etmem gerekirdi ha!” diye mırıldandı. “O zaman tutar mıydım?”

“Tutamazsanız bile, duaların sevabı yeter” dedi çocuk. “Bunu yeni öğrendim.”

Balıkçı sessiz kaldı. Belli ki bir şeyler düşünüyordu.

Daha sonra başını sallayarak:

“Ben de yeni öğrendim” diye gülümsedi. “Üstelik de küçük bir öğretmenim.”

Çocuk, bu sözlerden çok hoşlanmıştı. Artık topun gitmesine üzül-müyordu. Yanındaki yaşlı adam ona bir göz kırparken, çocuk biraz utanarak başını eğdi. Bu arada balıkçı, sandalın arkasına doğru yürüyerek, dümenin alt kısmındaki dolabı açtı.

Bir top vardı orada. Henüz ıslak olduğundan ıslıl ıslıl parıldayan bir futbol topu...

Balıkçı, onu çocuğa doğru uzatıp:

“Öğretmenlerin hakkı hiç ödenmez” dedi. “Bunu biraz önce denizde buldum.”

Küçük çocuk neredeyse bir çılgılık atacaktı. Uyanıktı, bundan emindi ama; yine de etrafına göz gezdirdi.

Evet! Evet! Her şey, ama her şey gerçekte.

Balıkçı da, sandal da, ihtiyar da...

Topu ise, işte ellerindeydi.

Ona sıkıca sarılıp:

“Bir daha benden izinsiz gezmek yok!” dedi. “Ya dua etmeseydim ne olurdu?”

PEMBE GÖZLÜK

Küçük kız, bütün çocuklar gibi, annesinden büyük bir şefkat görmüş, ondan her gün defalarca işittiği sözlerle, Pamuk Prenses'ten güzel olduğuna inanmıştı. Annesi onun yüzünü bebeklere benzetir, simsiyah gözlerini de bir ceylanın gözlerinden güzel bulurdu. Ama çocuk ilkokula başladığında, işler tepeden tırnağa kadar değişti. Hiç bir sınıf arkadaşı onu güzel bulmuyor, hatta 'çirkin' diyenler bile çıkıyordu.

Küçük kız bu sözleri duymazlıktan gelse bile, ister istemez etkisinde kaldı. Ve bir gün ilk kez bir aynanın karşısına geçerek kendisini uzun uzun seyretti. Annesinin 'bebek gibi' dediği yüzü, tam anlamıyla bir 'çiçek bozuğu' idi. Yaşlı bir insan yüzünü andırıyordu. Ceylanlara benzettiği gözlerine gelince: İkisi de şaşıydı. Boyunun da bir serviyle ilgisi yoktu. Demek ki annesi onu yıllar boyu aldatmış, çekinmeden bir sürü yalan söylemişti.

Aradan on yıldan fazla bir zaman geçti.

Genç kızın anne sevgisi, bir yıllar içinde nefrete dönüşmüştü. Evlenme yaşı gelmiş, fakat yüzüne bakan çıkmamıştı. Üstelik de gözleri iyice bozulmuş, tedaviler hiç bir netice vermemişti.

Genç kız bir gün doktora gittiğinde, sanki ölümden de beter bir haber aldı: Kör olmak üzereydi. Buna rağmen annesi, ona hâlâ 'ceylan gözlüm' deyip duruyor, kısacası yalanlarına devam ediyordu. Genç kızın sabrı artık tükenmişti. Böyle bir anneyle yaşamaktansa, evini terk etmeye karar verdi. Annesi bu durumu anlayınca, uzak bir şehirde iş bulduğunu söyleyerek, kızından önce evinden ayrıldı. Ve kazandığı paraları kardeşine gönderip, kızına bakmasını rica etti.

Kızın gözleri, bir süre sonra tamamen kapandı. Şimdi karanlık dünyasıyla baş başaydı. Bu arada annesini merak bile etmiyor, yanına uğramasını istemiyordu.

Yalancıydı annesi, ölse bile bir kayıp sayılmazdı.

Bir gün doktorlar, 'uygun gözler' bulduklarını söyleyerek, genç kıza göz nakli yapmayı başardılar. Ve bir hafta kadar sonra, kızın gözlerindeki bantları söktüler.

Esasında genç kız fazla sevinmiyordu. Evet, gözü açılmıştı açılmasına ama, karşısında aynı yüzü görmekten korkuyordu. Fakat aynaya bakınca müthiş bir çılgılık attı. Aynada gördüğü kız, bir dünya güzeliydi. Yüzündeki sivilceler tamamen kaybolmuştu. Boyu da her zamankinden daha uzundu. Çok kemerli burnu normale dönmüş, pırsı püsküllerini andıran düz saçları, dalgalı denizlere benzemişti. Gözleriye ceylanları kışkandırır.

Genç kız büyük bir sevinçle yanındaki yaşlı doktora sarılırken:
 “Sanki yeniden dünyaya geldim!” diye bağırdı. “Yüzüm Pamuk Prenses’ten çok daha güzel olmuş, boyum uzamış, ne kadar çirkinlik varsa hepsi kaybolmuş. Estetik ameliyatımı siz mi yaptınız?”

Yaşlı doktor, soğukkanlı bir ifadeyle:
 “Hayır evlâdım!” dedi. “Yaptığımız çalışma, sadece göz naklinden ibaretti. Ve o gözler de annenin gözleriydi. ‘Bana lâzım değil’ diye sana bağışlamıştı. Sen de onun gözleriyle gördün kendini.”

BORÇ

Yaşlı bir adam, yaşlı bir ağacın altında ağlıyordu. Biraz önce yanına bir delikanlı yanaşmış, içki almak için ondan para istemiş, ihtiyar vermeyince de ona sert bir tokat atıp yere yıkmıştı.

Yardım için koşanlar, meraklı gözleriyle ihtiyardan bir açıklama bekliyordu.

Yaşlı adam bunu hissettiğinden:

“Çok eskiden kalan bir borcum vardı” dedi. “Delikanlı benden onu istedi.”

Etrafta bulunanlar, ceplerinden para çıkar endişesiyle, bu borcu sormaya yanaşmadılar. Ve tek bir gencin dışında, birer ikişer dağılıp işlerine gittiler.

İhtiyarın yanında kalan delikanlı, onun koluna girip:

“O serseri sizi çok hırpaladı” dedi. “İsterseniz biraz oturup dinle-
 nelim.”

Yaşlı adam hâlâ ağlamaktaydı.
Başını iki yana sallayarak:

“Bu ağacın altında dinlenmem evladım” dedi. “Buna hakkım yok.
Belki de hiçbir zaman olmayacak.”

Delikanlı bu sözlerden bir şey anlamamıştı. Büyük bir merak içinde
ihtiyara bakarken, yaşlı adam gözlerini ondan kaçırıp:

“Elli yıl kadar önceydi” diye içini çekti. “O zamanlar yirmili yaş-
lardaydım. Ve yaşlı babacığımı, bana sigara parası vermediğinden, bu
ağacın altında azarladım. Yani az önce, evlâdımın bana tokat attığı
yerde...”

Delikanlı hiçbir şey diyemedi. Ve ihtiyarı biraz sakinleştirmeye ça-
lışıp, arabayla evine bırakmayı teklif etti.

Adam, titrek adımlarla yoluna koyulurken:

“Evim, şehir dışında yavrum” dedi. “Buna rağmen yürüyerek
gideceğim oraya. Bu arada kabristana uğrayacağım. Ve beni bir kez
daha affetmesini isteyerek, bir Yâsin’le öpeceğim babamın
ellerinden.”

BOŞLUK

Delikanlı تنها bir sokakta yürürken, yumuşak bir şeye çarptığını
hissetti.

Eğilip baktı.

Aman Allah’ım!

Ayakları dibinde, yuvasından ustalıkla sökülmiş bir kalp vardı.

Resimlerdeki gibi, dipdiri ve kanlı bir insan kalbi...

Onu büyülenmiş gibi avuçlayınca, ta iliklerine kadar ürperdi.

Kalp sıcacıktı ve hâlâ atıyordu.

Onu hemen bir yerlere fırlatmayı denedi. Fakat başaramadı. Tekrar
tekrar denese de hiçbir fayda vermedi.

Delikanlı, sanki ellerine yapışıp bir başka uzvu hâline geliveren o
kalpten kurtulmaya uğraşıyor, fakat esrarengiz bir güç onu
engelliyordu.

Biraz sonra sakinleşip düşünmeye başladı.

O kalbin sahibini bulmalıydı, hem de hiç gecikmeden.

Üç beş adım ötedeki bir bahçenin içinde, ışıkları yanan bir ev fark ettiğinde, hemen oraya koşarak kapıyı çaldı.

Kapı, zincir mesafesi kadar açıldı. Ve delikanlı o aradan bakan genç kıza:

“Bu kalp sizin olabilir mi?” diye sordu. “Biraz önce yol ortasında buldum onu.”

Kız mahcup bir tavırla:

“Ben kalbimi üç ay önce kaptırdım” dedi. “Hem de bir vefasız. Yandaki eve sorun belki onlarındır.”

Kızın gösterdiği ev, harika bir villâydı. Kapıyı açan hizmetçi, onu üst kata çıkartıp evin beyine götürdü.

Delikanlı, yumuşak halıların üzerine damlayan kanları ayağıyla örtmeye çalışırken:

“Bu kalp acaba sizin mi?” diye atıldı. “Her nedense hâlâ çalışıyor da...”

Villa sahibi, elindeki kristal kadehinden höpürtülü bir fırt çektikten sonra:

“Ben kalbimi dünyaya sattım canım” dedi. “Komşu evde bir meczup var, o bilir sahibini.”

Delikanlı, soğumaya yüz tutan ve atışları gittikçe yavaşlayan kalbi, bitişik evdeki ihtiyara koşturup:

“Bu kalp sizin mi?” diye tekrarladı. “Çabuk olun, neredeyse duracak!”

Yaşlı adam, okuduğu Kur'an'ı kapatırken:

“Ben kalbimi, her şeyimle birlikte, Allah'a verdim evlâdım” diye tebessüm etti. “O kalbin sahibini, neden annenle babana sormuyorsun ki?”

Delikanlı yüzünü ekşiterek:

“İkisi de yaşlanıp bunadılar” dedi. “Sanki bir bebek gibi ilgi bekliyorlar. Her yemeği yemiyor, kolay kolay bir şey beğenmiyorlar. İkide bir hastalanıp naz yapıyorlar. Bu yüzden kavga ederek onları terk etmişim.”

“Kavga ettin ha!” dedi yaşlı adam. “Annenle babanı terk ettin demek!”

Delikanlı bu sözleri fazla önemsemedi. İhtiyar adam ise, aradığı cevabı çoktan keşfetmişti. Ona doğru emin adımlarla sokuldu ve iki eliyle kavradığı gömleğini, bir hamlede yırtarak açıverdi.

Delikanlının göğsünde, avuçlarında tuttuğu kalp büyüklüğünde kanlı bir boşluk vardı.

BABACI

Küçük çocuk okuldan geldiğinde, holün sonundaki odaya doğru gitti. Ve duvarın dibinde duran tabureye çıkarak, kapının üst kısmındaki camlı bölümden baktı. Babacığı her zamanki yerinde, eski bir sedirde oturuyordu. Önünde de birkaç tane içki şişesi vardı. Sedire yayılan örtü sigara yanıklarıyla yer yer delinmiş, dökülen sıvılarla rengi kaybolmuştu. Köşedeki televizyon yine açıktı, babası ona bakacak durumda olmasa da...

Küçük çocuk, okula yeni başlamıştı. Buna rağmen 'kontrol' görevini, büyüklere taş çıkartacak bir özenle yapar, bu işe her şeyden fazla önem verirdi. Çünkü babası sızınca sigarasını elinden düşürür; bazen üstünü başını, bazen yorgani, bazen de yerdeki kilimleri yakardı. Üstelik de her tarafa alkol bulaştığından, bir anda müthiş bir yangın çıkabilirdi.

Çok şükür, bu güne kadar hiçbir şey olmamıştı. Bu da mucizeden başka bir şey değildi.

Babası için ettiği bir sürü dua, bir yangın çıkmadan önce onu söndürüyordu.

Küçük çocuk kontrol işlemini, kapının üstünden yapmak zorunda idi. Çünkü içeriye girse çok kötü azarlanırdı, duyduğu üzüntüden, derslerine çalışamaz hale gelirdi. Anneciği geçim işini üstlenmişti. Sürekli olmasa da, haftada birkaç gün temizliğe giderdi. Küçük çocuk bu günlerde babasına daha fazla ihtimam gösterirdi. Holün duvarında duran sarkaçlı saat, ona görev vaktini bildirirdi. Buçuklarla birlikte, bu da yarım saatte bir demekti. İkide bir yerinden kalkmaya üşense bile, babasına duyduğu sevgiden dolayı, bu işten asla şikâyet etmezdi. En fazla üzüldüğü şey ona yaklaşamamak, bir kerecik bile öpülmemekti. 'Tek çocuk çok kıymetlidir' diyen kişiler, bu bakımdan kesinlikle yanlıyordu.

Babacığı yıllar boyu kapandığı odadan, sadece tuvalet ihtiyacı için ayrılır, daha sonra hiç bir mekâna uğramadan, âdeta koşarcasına geri dönerdi. Küçük çocuk kapının açıldığını duyunca aceleyle koridora fırlayıp, babasının kendisiyle konuşmasını, hatta bazen rüyasında gördüğü gibi, sarılarak öpmesini beklerdi.

Fakat ondan sadece bir tek kelime duyardı: "N'aber?"

"İyiyim babacım" derdi gülümseyerek ve sevgisini gönlüne hapsederek...

Çocuk bir gün yine okuldan döndüğünde, kontrol vazifesini yapmak istedi. Fakat çıktığı tabure çok eskimişti. Onun bir ayağı aniden kırılınca, tutunduğu yere asılı kaldı. Ellerini bırakarak aşağı atlaması, kendisinin her zaman yaptığı bir şeydi. Fakat tabure devrilip tersine dönmüş, sivri bir kama şeklinde kırılan ayağı ile büyük bir tehlike oluşturmuştu.

Çocuk o şekilde sallanıp durmaktayken, babası sesler duyarak dışarı çıktı. Ve tabureyi bir kenara ittikten sonra, oğlunu bel kısmından kavrayarak:

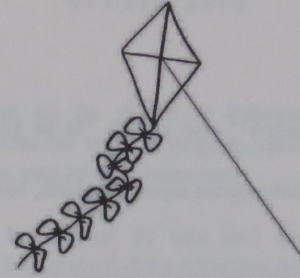
“Ellerini bırak!” diye bağırdı. “Merak etme seni tuttum, düşmezsin!”

Küçük çocuk, bu sözleri hiç duymamış gibiydi. O şekilde beklerken:

“Bırak, bırak, korkma!” diye tekrarladı babası. “Seni çok sıkı tuttum, endişelenme!”

Çocuk, ancak kendisinin duyacağı şekilde:

“Gücüm tükenmeden bırakmam babacığım” dedi. “Çünkü bana ilk kez sarılıyorsun.”

UU! UU!

Adam, pencereden dışarı baktığında, ön bahçede bulunan bir ağacın üzerinde yedi-sekiz yaşlarında bir çocuk gördü. Çocuğun çıktığı ağaç bir erik ağacıydı ve meyveleri henüz bir leblebi kadardı. Buna rağmen tüm çocuklar onların peşindeydi ve yağmalamak için fırsat kolluyorlardı.

Adam bu durumu çok iyi bildiğinden, bahçesiyle yolu ayıran duvarın üstüne birkaç sıra tel çekmiş, dış kapının üstüne de ‘Dikkat Köpek Var!’ diye yazdırmıştı. Ne yazık ki bu önlemler işe yaramıyordu. Bu çocuk da nasıl yapmışsa yapmış, bu tellere rağmen ağaca tırmanmıştı. Üstelik de son derece rahat görünüyordu.

Adam önce camı açıp seslenmeyi düşündü, fakat hemen vazgeçti. Çünkü çocuk gözlerini ağaca dikmiş, dünyayla ilgisini koparmıştı. Adam bundan yararlanıp dışarı çıktı ve sessiz adımlarla ağaca yanaşarak:

“İn bakalım aşağıya!” diye gürledi. “İn de kulaklarını dibinden keseyim!”

Küçük çocuk korkusundan sapsarı kesilerek, bulunduğu dala mihlanıp kaldı.

Ve konuşmaya çalışırken başını titreterek:

“U...U!” diye bir şeyler geveledi.

Adam biraz daha sinirlenmişti. Artistliğe hiç mi hiç tahammülü yoktu. Bu eşkıya kendisini kurtarmak için, kesinlikle numara yapıyordu.

Bahçe sahibi, ona bir ders vermek için ağacın dibinde duran metal tırmığı, küçüğün ayaklarına doğru hızla fırlattı.

Hedef, tam on ikiden vurulmuştu.

Çocuğun acıyla kasılan yüzü, gözlerinden dökülen yaşlarla ıslandı.

Ve ağacın üst dallarını adama gösterirken, bir kez daha “U...U!” diyebildi güçlükle...

Uçurtması dallara takılmıştı ufaklığın, bunun için uğraşıp duruyordu.

Adam dikkatle bakınca uçurtmayı fark etti.

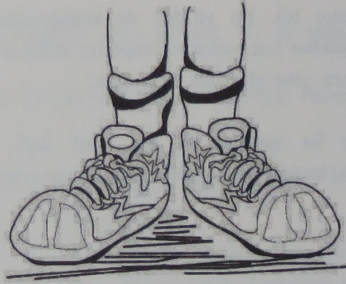
Elbette ki yaptığı hatayı da...

Ses tonunu biraz yumuşatarak:

“Senin erik koparttığını sandım” dedi. “Bir sürü çocuk geliyor her gün buraya, üstelik de dalları kırıyorlar.”

Çocuk, kekeme idi. Bu yüzden de konuşmakta zorlanıyordu. Uçurtmasını almaktan her nedense vazgeçip, sessizce indi taş duvar üstüne. Daha sonra, yine güçlükle konuşarak:

“Bahçemizde bu ağaçtan iki tane var” dedi. “Ama babam çocukların kalbini kırmaktansa, dalların kırılmasına razı oluyor.”

İNDİRİM

Ayakkabıcı, o gün gelen malları vitrine koyarken, sokaktaki bir çocuk, onu büyük bir dikkatle izlemekteydi. Okullar kapanmak üzere olduğundan, spor ayakkabılara rağbet fazlaydı. Gerçi mallar lüks sayılmazdı ama, küçük bir dükkân için yeterliydi.

Ayakkabıcı, bir çift ayakkabıyı, en görünür yere yerleştirirken, küçük çocuk vitrine iyice yanaştı. Fakat bir koltuk değneği kullanıyordu. Hem de güçlükle...

Adam vitrin camındaki yansımadan yararlanıp çocuğu tepeden tırnağa kadar süzdü. Ufaklığın üstündeki pantolonun sol kısmı, dizinin altından sonra tamamen boştu. Bu yüzden de sağa sola uçuşuyordu.

Çocuğun baktığı ayakkabılar, sanki onu kendinden geçirmişti. Bir kaç dakika boyunca onları büyük bir hayranlıkla seyretti. Ve daldığı hüyadan çıkıp yola koyulduğunda, adam hemen dükkândan dışarı fırlayıp:

“Küçük!” diye seslendi. “Ayakkabı almayı düşündün mü? Bu seneki modeller çok harika.”

Çocuk, mahcup bir tavırla ona dönerek:

“Gerçekten güzeller” diye tebessüm etti. “Ama benim bir bacağım doğuştan eksik.”

“Bence hiç önemli değil” diye atıldı adam. “Bu dünyada her şeyiyle tam insan yok ki. Kiminin bacağı eksik, kiminin kolu... Kiminin de akli ya da imanı.”

Küçük çocuk bir şey söylemeyince, adam konuşmasına devam etti:

“Keşke imanımız eksik olacağına, ayaklarımız eksik olsa idi.”

Çocuğun kafası iyice karışmıştı. Adama doğru yaklaşıp:

“Anlayamadım” dedi. “Neden öyle olsun ki?”

“Çok basit” dedi adam. “Eğer imanımız yoksa Cennet’e giremeyiz. Ama ayağımız yoksa önemli değil. Ya da kolumuz. Zaten Cennet’te, hiç kimsede hiç bir eksik bulunmayacak. Dünyada sakat kalanlar, sağlamlara göre daha çok mükâfat görecektir.”

Küçük çocuk bir kez daha tebessüm etti. Özellikle son yıllarda çektiği sıkıntılar, sanki hafızasından silinip gitmişti.

Adam, vitrine işaret ederek:

“Baktığın o ayakkabı sana yakışır” dedi. “Denemek ister misin?”

Çocuk, başını yanlara sallayıp:

“Üzerinde 30 lira yazıyor” dedi. “Almam mümkün değil ki.”

“İndirim sezonunu, senin için biraz öne alırım” dedi adam. “Bu durumda 20 liraya düşer. Zaten sen bir tekini alacaksın, o da 10 lira eder.”

Çocuk biraz düşünüp:

“Diğer teki işe yaramaz” dedi. “O tek ayakkabıyı kim alır ki?”

“Amma yaptın ha!” diye güldü adam. “Onu da sağ ayağı eksik birine satarım.”

Küçük çocuk bu sözleri çok mantıklı bulmuştu. Zaten üç gün önce de, tek ayaklı başka bir çocuğa rastlamış, hatta onunla biraz konuşmuştu. Fakat hangi ayağı eksikti, bilemiyordu.

Adam, devam ederek:

“Üstelik de öğrencisin, değil mi?” diye sordu.

“İkinci sınıfa gidiyorum” dedi ufaklık. “Üçe geçtim sayılır.”

“Tamam işte!” diye atıldı adam. “5 Lira da öğrenci indirimi yap-sak, geri kalır 5 lira. O da ‘pazarlık payı’. Bu durumda ayakkabı se-nindir, sattım gitti.”

Küçük çocuk şaşkınlıktan konuşamazken, adam hızlı adımlarla dükkâna girdi. İçerideki raflarda, çocuğun hoşuna giden modeller duruyordu.

Ama adam vitrindekileri çıkarttı. Ve bir tabure alıp döndükten sonra, çocuğu ona oturtup yeni ayakkabısını giydirdi.

Çocuk sanki bir rüya âleminde yaşıyordu. Taş kesilmiş gibi hareketsiz dururken, adam ona eski ayakkabısını gösterip:

“Benim satış işlemim bitti” dedi. “Sen de bana bunu satarsan sevi-nirim.”

“Her halde şaka yaptınız” dedi ufaklık. “Onun tabanı delinmek üzere. Eski bir ayakkabı satılır mı?”

“Sen çok cahil kalmışsın be arkadaş!” dedi adam. “Antika denilen şeyi duymamışsın her halde. Bir antika ne kadar eski ise, o kadar para tutar. Bu yüzden de ayakkabın en az 40 lira eder.”

Küçük çocuk konuşmakta zorlansa bile, artık rüya görmediğini anlamıştı. Çünkü rüyalar, bir insanı bu kadar mutlu edemezdi.

Adam onun eline, birkaç tane kâğıt para sıkıştırınca, çocuğun gözleri yuvasından fırladı. Heyecandan terleyen avucunda, gıcır gıcır dört tane onluk duruyordu.

Onlardan birini adama uzatırken:

“Bana göre 30 lira yeterli” dedi. “Ben de size indirim yapıyorum.”

Adam, küçük çocuğu kırmak istemedi ve uzattığı 10 lirayı kabul ederken, bu arada yanağına bir öpücük kondurdu. Her nedense içi içine sığmıyordu. Eğer bütün mallarını bir günde satsa, hatta milyarlar kazansa böyle bir mutluluk yaşayamazdı.

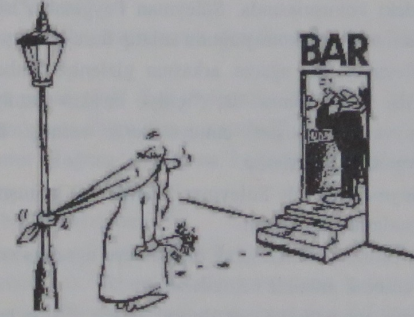
Çocuk yeni ayakkabısını giyince, büyük bir sevinle ayağa kalktı.
Sanki koltuk değneğine ihtiyaç duymuyordu.

Sımsıcak bir tebessümle teşekkür edip:

“Babam haklıymış” dedi. “Sakat olduğun için, üzülmene hiç gerek
yok” demişti.

Kırk Gram Tebessüm'den Seçme Öyküler

“Mizah hikâyeleri”

Süleyman'ın Dönüşü

Köyün imamı, gece gündüz meyhaneden çıkmayan bir adama:
“Yahu Süleyman!” demiş. “Senin baban çok mübarek biriydi. Hiç olmazsa onun hatırı için, şu içkiyi bırak da camiye gel.”

Süleyman, bu sözlerden çok etkilenmiş ve “dönüş yapma” konusunu düşünmeye başlamış. Bu konuda konuştuğu bazı kişiler, içkinin haram olduğuna dair ayet ve hadisleri peş peşe söyleyince, Süleyman bu işten pek hoşlanmamış. Doğru yolu bulmak için daha farklı bir şeyler bekliyormuş.

Süleyman'ın istediği sonunda olmuş. Bir Cuma günü, köy camisinin hoparlöründen yükselen sözler, ona çok acayip bir ilham vermiş.

İmam, hutbedeki konuşmasında, Süleyman Peygamber'in yüceliğini ve onun hayvanlarla nasıl konuştuğunu anlatıp duruyormuş.

Bizim Süleyman, bir ağacın arkasına gizlenip, hutbeyi sonuna kadar dinlemiş. Daha sonra da, "içkiyi bırakıp camiye gelme" konusunu, hayvanlara istişare etmeye karar vermiş. Bu yüzden Süleyman Peygamber'i düşünüp:

"O da Süleyman, ben de Süleyman" demiş. "O konuşmuşsa eğer, ben de o hayvanlarla konuşurum."

Süleyman, camiden uzaklaşarak meyhaneye uğramış ve demlenirken dinlediği arabesk müzikle hüzünlenererek:

"Meyhaneden çıkmadığım çok doğru" demiş. "Ama bu iş elbette kolay değil. Acaba buradan çıksam mı, çıkmamam mı?"

Açık olan pencereden bir kuş sesi duyulmuş:

"Çık çık! Çık çık!"

Bir anda büyük bir makama yükseldiğine ve adaşı olan o yüce Peygamber gibi, hayvanlarla konuştuğuna inanan Süleyman, duyduğu haşyetten ürpermesine ve tüyleri kirpi gibi dikilmesine rağmen bozuntuya vermemiş ve içkiyi bırakmaya nazlandığı için:

"Meyhaneden çıkmak önemli değil" demiş. "Mühim olan hiçbir yerde içmemek... Bıraksam mı acaba bu zıkkımı?"

İneklerin su içtiği ahşap yalaktan, bir kurbağa bağırması:

"Bırak, bırak! Bırak, bırak!"

Süleyman, aldığı işaretleri yeterli görüp hemen evine dönmüş ve torununun "Namaz Hocası" kitabına bakıp abdest aldıktan sonra, çok isteksiz bir şekilde camiye doğru gitmeye başlamış. Başlamış ama, akli da meyhanedeki şışesindeymiş.

Köy kahvehanesindeki arkadaşlarına görünmemek için arka yoldan dolaşıp camiye girdiğinde, avludaki kuşlardan yine aynı sesler yükselmesin mi: ?

"Çık çık! Çık çık!"

Süleyman, kuşları kırmayarak camiden çıkmış ve biraz uzaklaşınca:

"Benden günah gitti" diye söylenmiş. "Ne güzel de namaza başladım. Bırakmam doğru olur mu acaba?"

Şadırvanın oluğuna yuvalanan kurbağalar, sanki sözleşmiş gibi bağırıyorlar:

"Bırak bırak! Bırak bırak!"

Süleyman, bu sefer de onlara dönüp:

"Mümkünü yok namazı bırakmazdım ama, hatırlınız çok büyük" diye seslenmiş. "Bir daha camiye gelemem ama. İyi düşünün. Gidiyorum işte, var mı diyeceğiniz?"

Müezzinin yumurtlamak üzere olan kel tavuğu, Süleyman'a cevap vermekte gecikmemiş:

"Git git git! Git git git!"

Tavuğu feci şekilde kıskanan kart horoz ise, arkasına bile bakmadan yürümesini istiyormuş Süleyman'ın:

"Yürrü yürrü! Yürrü yürrü!"

Ceset

Doktorlar, bir adamın öldüğünü duyunca:

“Bu mübarek adamcağız, organ bağışında bulunmuştu” demişler. “Çok sayıda hastamız, onun organlarıyla hayat bulacaktır.”

Hastane yönetimi, hem organ bağışını özendirmek, hem de kendi reklâmlarını yapmak için, yeni aldıkları bir ambulansı kurdele ve çiçeklerle süsleyip o adamın evine göndermişler.

Bu arada TV’ye açıklama yapıp:

“Bu kardeşimiz ölmedi, çünkü birçok insanın vücudunda yaşayacak” gibi lâflar ettikten sonra, adamın cesedini ambulansa yükleyip, hastanenin morguna getirmişler.

Cesedi taşıyan görevlilerden biri, organ naklini yapacak başhekimin kulağına eğilip:

“Doktor bey!” demiş. “Bu adamı çok yakından tanırdım. Canlısı bile bir işe yaramazdı. Ölüsünden hayli hayli iş çıkmaz.”

Başhekim, çok olgun ve yaşlı biriymiş. Gıybetten de nefret ettiği için, görevliyi hemen yanından kovmuş. Daha sonra da, vefat eden adamı bir tezgâha yatırıp, büyük bir itinayla, parça parça ayırmaya başlamış.

Bu arada genç bir doktor içeri girip:

“Yoğun bakımdaki hasta, acilen kalp bekliyor efendim” demiş. “İsterseniz ilk önce kalbini çıkarın.”

Başhekim, ümitsiz bir şekilde:

“Bu mümkün değil” demiş. “Zaten adam, kalp yetmezliğinden ölmüştü.”

Genç doktor:

“Her neyse” demiş. “O zaman, akciğer bekleyen hastayı sevindirelim.”

Ölünün ciğerlerini açtığı zaman, yaşlı doktor bir «Lâ havle» çekecek:

“Bu adamın ciğeri, beş para etmez be kardeşim” demiş. “Baksanıza sigaradan kapkara olmuş, soba borusundan da beter hâle gelmiş.”

Genç doktor, başhekimi teselli edip:

“Üzülmeyin efendim” diye atılmış. “Kalan sağlar bizimdir. Üst kattaki hasta böbrek bekliyor. Hiç olmazsa ona bir faydamız dokunsun.”

Adamın böbreklerini açan başhekim, bu sefer kendisini kaybedecek:

“Rezalet! Felaket! Sefalet!” diye bağırılmış. “İki böbrek de alkolden büzülüp kalmış. Bu adam nasıl yaşamış şimdiye kadar?”

Genç doktor, çaresizlik içinde:

“Hiç olmazsa gözlerini alalım” demiş. “Orta katta göz bekleyen biri var.”

Başhekimin sinirleri bozulduğundan, bir köşede titreyip duruyormuş. Birkaç doktor hemen yanına koşup, kendisini sakinleştirmeye çalışmış. Bu arada tansiyonu alınıp, peş peşe üç tane iğne vurulmuş.

Yaşlı doktor kendisine geldiği zaman tekrar işe koyulmuş ve adamın göz kapaklarını açmış. Açmış ama keşke açmaz olaymış. Adamın gözleri, ayrı ayrı yerlere bakıp duruyormuş.

Başhekim, tekrar fenalaşırken:

“Geçen yıl da buna benzer gözler görmüştüm” demiş. “Sabah akşam televizyon seyretmekten dolayı, tam yüz seksen derece kaymışlardı. Bu gözleri körler bile istemez, boşuna uğraşmayın.”

Başhekime bir iğne daha vurulurken, diğer doktorlar devreye girmişler. Ve hiç bir işe yaramayan cesedi, büyük bir poşete koyduktan sonra, bir görevli çağırıp:

“Bu cesedi bizim eski ambulansa yükleyip, aldığımız yere götür” demişler. “Ailesi onu hemen gömsünler. Ama poşeti mutlaka geri getir tamam mı? Ziyat olmasın.”

HAYATIN İÇİNDEN

Sevgi Hikâyeleri

1-2-3

“Bir hikayeden beklenen mesaj
eğer bir çırpıda veriliyor ve
gönül pusulalarını manevi güzelliklere çeviriyorsa;
hele hele bunu
dudaklardaki sıcak bir tebessüm
veya birkaç damla yaş ile gerçekleştiriyorsa,
biliniz ki bu hikayeler
HAYATIN İÇİNDEN’dir...”

CÜNEYD SUAVİ

www.zafer.com

ÇOK SESLİ HATIRALAR

Kesilen Gitar

Hayatın içinden yazarından
roman tadında bir biyografi...

CÜNEYD SUA'Vİ

www.zafer.com

İKİ CİHAN GÜNEŞİ PEYGAMBERİMİZ

الله
رسول
محمد

Sevgili Efendimiz'in muhteşem hayatı
7'den 70'e herkesin okuyabileceği, okuyan herkesin
seveceği bir dil ile anlatıldı....

www.zafer.com

CÜNEYD SUAVİ
Kırk Gram
'Tebessüm

“Mizah hikâyeleri”

Yepyeni teffekkür kapılarını açacak ve edepli mizahın
en güzel örnekleriyle okuyucuyu gülümsetecek bir kitap...

CÖNEYD SUAMI
Kirk Gram
Tebessüm

Cineyde Suami

Bir hikâyeden beklenen mesaj eğer bir çırpıda veriliyor ve kalpleri yumuşatırken, gönül pusulalarını mânevî güzelliklere çeviriyorsa; hele hele bunu dudaklardaki sıcak bir tebessüm veya gözlerdeki birkaç damla yaş ile gerçekleştiriyorsa, biliniz ki bu hikâyeler “HAYATIN İÇİNDEN”dir. Bitirmeden elinizden bırakamayacağınız bu kitapta, kendi hayatınızdan sayfalar bulacaksınız.

ISBN - 978-605-63947-0-8

Sertifika No : 27812